

ئەرەبى گورگەكە بىتى

لەگەل كورته چىرۆكە كانى تر

نوسىنى:

ئاوا ئەحمەد جەبىب

نىگار كىشانى:

نەجمەدىن بىرى

حهز دهكهم ئهم كتيبه پيشكيش بهباوكم
 بكهم چونكه ئهو دايمهن "پرايم"ى منه و
 منيش ههردهم "ليفي دراى" ئهوم.

دهزگاي چاپ و بلاوكردنهوهي

زنجيره ي پوشتبيري

خواهني ئيمتياز: شهوكت شيخ بهزدين

سهرتووسيار: بهدران ئهحمدههيب

ئاوونيشان: دهزگاي چاپ و بلاوكردنهوهي ئاراس، شقامي گولان، ههولير

ئاوي كنپ: ئهوهي گورگهكه بپني

نووسپني: ئاوا ب. ئهحمدههيب

بلاوكراوهي ئاراس - ژماره ٨٤٩

وهرگيراني: لهپارا جهمدههحمده

پيداچوونهوهي: بهدران ئهحمدههيب

نگار و ديزاين: ئهجمهدين بيري

چاپي بهكهم - ههولير

له بهرپوه بهراپه ئهپي گشتي كنپخانه گشتيپهكان له ههولير ژماره ٤ مي سال ٢٠٠٩ ي دراوه ئي

لە بارەى دانەرەو

ناوم ئاوا بەدران ئەحمەد حەبیبە و تەمەنم ۱۰ سالانە. لە رێکەوتى ۶ى تەممووزى ۱۹۹۸ لە کوردستان لەدايک بووم. خوليام لەم دنيا بەرینەدا کتیبە. حەز دەکەم کتیب بخوینمەو و کتیب بنووسم، هەر لەبەرئەوئەشە کاتیک گەورە بووم دەمەوی تەواو وەک باوکم بىم بەنووسەرێکى سەرکەوتوو. هەندیک لەو شتانەى حەزبان لى دەکەم بریتین لە: «دۆکتۆر کى»، کتیبى سەیر و سەمەرە، رەنگى مۆر و هەروەها کەباب. حەزم لە خویندەو و نووسینی چیرۆک و سەماکردن و و کارکردنە لەسەر کۆمپیوتەر. لە تەمەنى ۶ سالییەو دەستم کردەو بەنووسینی چیرۆک و یەکەم چیرۆکم لەبارەى ئەو ئازەلانەو بوو کە ناچاربوون لە دەست ئاگرێکى گەورە هەلین. خۆشەویستترین کتیبەکانم بریتین لە: «نهیینی پەيامە سەرەکان» لە نووسینی ئینید بلایتۆن، «ئاکادیمیای مۆتەکە» لە نووسینی دین لۆرى و «ئاوریشمە شەکرینە» لە نووسینی جەکۆلین ویلسۆن و «خانوی تارمايیەکان» لە نووسینی ئان تیرنبول .

پیم خۆشە لەم دەرفەتەدا سوپاسى باوکم بکەم بۆ چاپکردنى کتیبەکەم. هەروەها دەشمەوی سوپاسیکی گەورەى خوشکی گەورەم (نوا) بکەم کە لەم کتیبەدا زۆر یارمەتیی دام.

۴	گەشتیک بۆ پۆمپی	۱
۸	مالى تويت	۲
۱۰	مەرجانى بزر	۳
۱۲	ئۆتۆمۆبیلی تەناف	۴
۱۴	شیریک لە ژوورى نووستنەکەمدایە	۵
۱۶	ئەوێ گورگەکە بىنى	۶
۱۸	دارستانەکانى جنۆکە	۷
۲۰	داپیرۆچکە	۸

دانەرەو

گەشتىل بۇ پۈمپى

(رۇزى) دوايىن كۈنە كىتپى خۇى لە رەفكەى كىتپەكانىيەو ھەلگرت. رۇژىكى ھەتاوى بوو و رۇزى خەرىكى يارمەتيدانى باوكى بوو لەو وردە فرۆشپىيەى برپار بوو لە باخەكەى خۇياندا سازى بدەن. رۇزى كچىكى ۱۰ سالانە، چاوى سەوزى شىنباو و پرچى درىژى خورمايىيە، لە خانوويكى سىپى گەورە لە لادى، لە نىژىك گۇلاويكى گەورە لەگەل دايبابى خۇيدا دەژى.

(دېيزى) باشتىن ھاورپى رۇزى، گوتى «باشە، ئەمانە ھەندىك لە كۈنە لەيستۆكەكانى تۆن» و كارتۇنەكەى دايە دەستى رۇزى. كارتۇنەكە ژمارەيەكى كەم بووكەلەى باربى و بووكەلەيەكى پەرۋىن و لەيستۆكى ناواخن لۆكە و خانوويكى بووكەلانى تىدا بوو.

رۇزى كە بووكەلە پەرۋىنەكەى لە دەست بوو، گوتى «ھى ئەو كاتەت لە بېرە كە ئەم بووكەلەيەم ۋەرگرت؟ چاوى شىن و پرچى زەرد بوو و جلىكى سوورى لەبەردا بوو».

دېيزى گوتى: «با بيانبەينە دەرەو ھە باخەكە».

لە باخەكە لە ژېر سىپەرى دار سىپويكى جواندا مېژىكى شىن ھەبوو. پاش ئەو ھەى كارتۇنەكانىيان لەسەر مېزەكە دانا، بەپلىكانەكاندا بەرەو ھەورەبان (بەيتوونە)كە سەرکەوتن. لە كاتى سەرکەوتنىيان بەپلەكاندا، پلىكانەكە جىرەى لىۋە ھات. دەرگای ھەورەبانەكەيان كەردەو و دەستيان كەرد بەدانانى جلوبەرگە كۈنەكان لەناو كارتۇندا. باوكى رۇزى دەمىك بوو خەرىكى رېكخستنى ھەندىك نىگار و چوارچىۋە بوو.

رۇزى گوتى: «باو ھەرىكە ۋا كارتۇنمان نامېنى».

باوكى ۋەلامى دايەو: «باشە، كەواتە مەن دەچم لە مالى بەرپز فىلپسى دراوسى و خاتوونى ژنى ھەندىك كارتۇن دېنم».

تەق، دەرگا داخرا. رۇزى ھىشتاش دەيتوانى دەنگى ھەنگاۋەكانى باوكى بېيىستى كاتىك كە بەپلىكانە جىرەدارەكاندا دەچوۋە خوارەو. تەواو پاش ئەو، رۇزى لە پىشتەۋەى ھەندىك گەمەى دارىن و قەنەفەيەكى كۈنى دادراۋەو، چاوى بەرووناكىيەكى زەردى پرشنگدار كەوت. رۇزى كە قەنەفە كۈنەكەى رادەكېشايەو، گوتى «دېيزى ۋەرە يارمەتيم بەد».

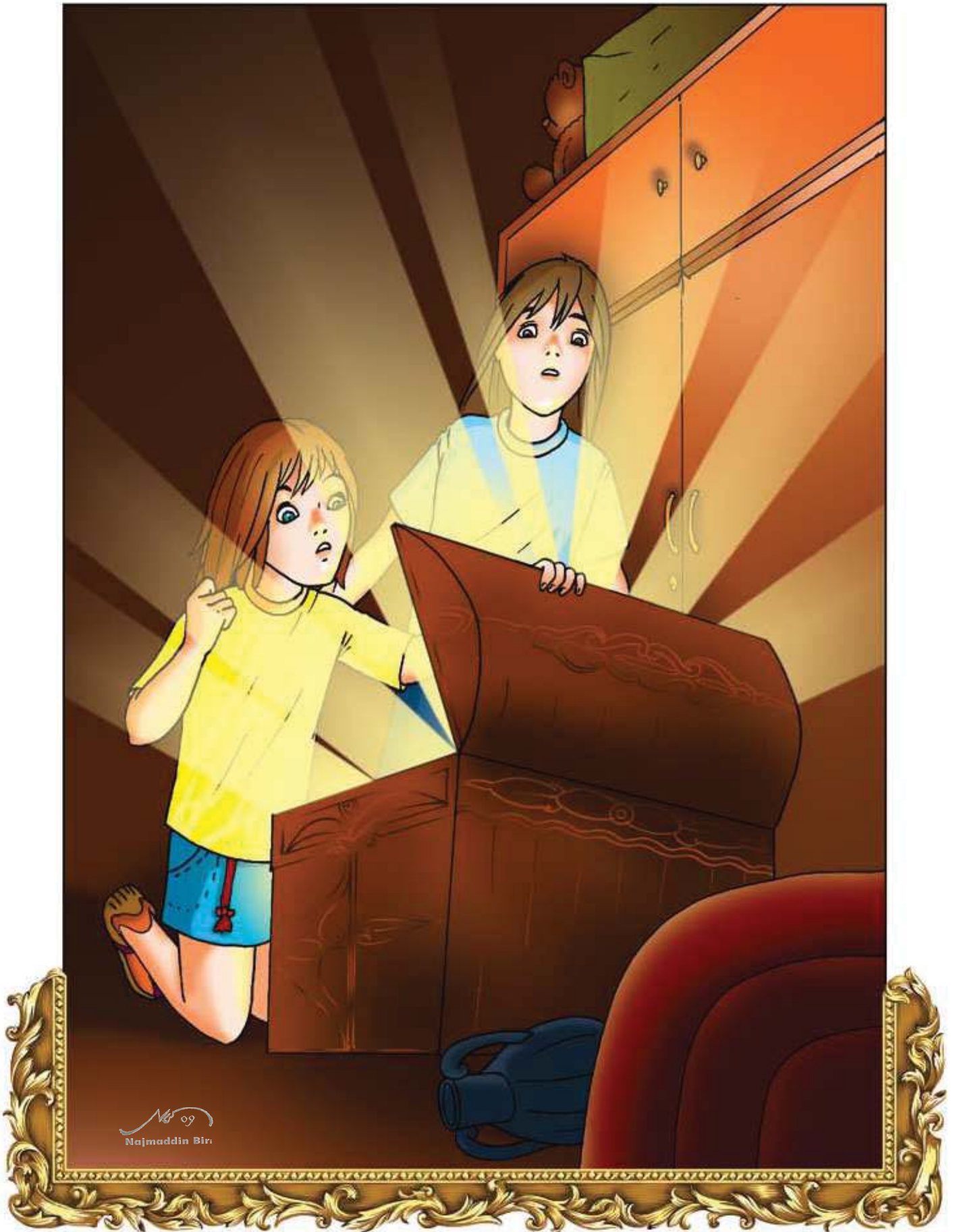
سندوۋىكى گەورەيان دۆزىيەو. سندوۋقەكە قاۋەيى بوو و كلۆمى زېرىنى جوانى پىۋە بوو، بەلام زۇر زېر دەھاتە بەرچاۋ. كلىلىكى زەردى تۇزاۋى لەسەر سندوۋقەكە بوو. رۇزى دەستى بۇ كلىلەكە برد بەلام دېيزى رۇزى ۋەستاند.

دېيزى ھاۋارى كەرد: «نەكەى، كى دەزانى چىي تىدايە».

رۇزى بەپەرۋشەو ھاۋارى كەرد: «دەبى بزەنن چىي تىدايە».

رۇزى، كلىلەكەى، كە بەشپەيەكى سەرسورپىن گران بوو، ھەلگرت و كردييە ناو كۈنەكەيەو. بەكرتەيەك كلىلەكەى ھەلسوراند و ھەولى دا دەمەۋانە دارىنە گرانەكە ھەلداتەو. ھاۋارى كەرد «ئۆى، ئەمە گرانە». دواجار، رۇزى توانى دەمەۋانەكە ھەلداتەو، بەلام دەرەكەوت ناۋەو ھەى سندوۋقەكە ھىچ شتىكى تىدا نەبوو.

رۇزى، كە برۋى خۇى بەرز كەردبوۋە تەماشى دېيزى كەرد «بىنىت، ئەو ھە چ زىانىكى ھەبو؟ پىم گوتى...» بەلام پىش ئەو ۋەى رستەكەى بەكۇتا بىنى، رووناكىيەكى زەردى ۋرەدار دەرەكەوت، ۋرەدارتر لە رووناكىيەكەى پىشو. كچەكان ھاۋارىيان كەرد «ئاخ!» و پىش ئەو ۋەى بتوانن ھىچ بكن، ۋەك گەسكىكى كارەبابى بۇ ناو سندوۋقەكە لووش دران. ئەوان

هەر زیاتر و زیاتر به ناو سندووقه که دا دهچوونه خواروهه. له دهوړوږشتی خۆياندا جگه له ږووناکییه کی پرشنگدار شتیکی تریان نه ده دی. له چاو ترووکانیکیدا گڼه لولو له که و ږووناکییه کان نه مان، کچه کان بهر بوونه وه سهر زهوییه کی تۆزاوی و سهر سوړهینی گهرم. خیرا له زهوییه که هه ستانه سهر پی تا ته ماشای به کتر بکه ن. هه ستیان کرد دوی ئه م هه موو گڼه لولو له یه سهریان زور ده سووړی. دییزی به ترسانه وه، پرسى «تۆ باشی؟ رۆزی گوتی «من باشم، ئه دی تۆ؟». دییزی که بۆ یه که م جار سهری دهوړوږشتی خوی ده کرد، گوتی «منیش باشم. ئه ری ئیمه له کوپین؟». هه ردووکیان سهری ئه ملا و ئه ولایان کرد، رهوړه وهی گالیسکه کان به سهر شه قامی بهر دیندا ده خولانه وه و دووکانه کان میوه و سهوړه یان ده فروشته وه، به زوړی خه لکه که جلی رۆمانی و کراسی ئاودامانی ده لب و رۆبی رهنگاوړه نگیان له بهر دا بوو و له و ناوه ده سووړانه وه. له ناکاو دییزی چاوی به چیا یه که کهوت که زور دووړ نه بوو. له سهر چیا یه که تیپینی شتیکی کرد به گرکان ده چوو، ئه مهش بووه هو ی تۆقینی.

دییزی که ئاماژه ی به چیا ی فیسوفیوس ددها، قیژاندى «رۆزی ته ماشای ئه و ی بکه. رۆزی گوتی «پۆمپیی! ئیمه له پۆمپیین»

رۆزی لال بوو بوو. زاری کرابووه وه به لام وشه ی لی دهر نه ده هات. له وه ده چوو له هو ش بچی. رۆزی زانیی له پۆمپیین، له بهر نه وه ی له قوتابخانه باسی پۆمپییی زانیبوو. رۆزی که زانی له پۆمپیییه له ترسانه چوکی دانا. ده سه به جی پاش ئه وه کورپکی گه نج که ئامیرپکی چه نگی پی بوو راوه ستا و یارمه تی رۆزی دا هه ستیه ته وه سهر پی خوی. رۆزی هه ستاوه و ته ماشای کوره که ی کرد که جلیکی رۆمانی شینی له بهر دا بوو. چاوی قاوه یی و پرچی خورماییی تیر بوو. کوره ده موچاو به زه ییداره که خوی پی شکیش کرد: «من سپار تاکۆسم و کوری گه وړه ترین و ناودارترین ئاسنگه رم».

رۆزی گوتی «من رۆزیم و ئه مهش دییزییه» و ئاماژه ی به دییزی دا.

سپار تاکۆس که به گومانه وه ته ماشای کچه کانى ده کرد، پرسى «ئیه له کوپوه هاتوون و جله کانتان بۆ وایه؟» رۆزی و دییزی ته ماشای خۆیان کرد. رۆزی شوړتیکی که تانی شین و قۆلکورتیکی زهر دی له بهر دا بوو، که چی دییزی پانتو لکی که تانی رهنگ شینی تارى و قۆلکورتیکی شینی کراوه ی له بهر دا بوو.

دییزی به شیوه یه کی بهر گر بکارانه وه پرسى: «جله کانمان چیا نه؟» و هه ردوو ده ستیشی له سهر لیوی دانا بوون.

سپار تاکۆس به ئاوازیکی تووړه وه، گوتی «خه لکی پۆمپیی حه ز له وه ناکه ن کچینه ئیه بینه ناو شاره که یان که وه ک بیان بیا ن دینه بهر چاو».

دییزی هاواری کرد «ئیمه به بیانی ده چین؟ بۆچی بۆ خوت ته ماشایه کی نه ینۆک ناکه ی؟»

سپار تاکۆس گوتی «چون ویرای...» به لام له بهر نه وه ی هه موو شتیکی رهش دا گه را، قسه که ی پی برا. ئه وان سهریان هه لپری و بیانیان هه وری رهش خه ریکه ئاسمان ده ته نیته وه. خه لک له هه موو لایه کیانه وه فرو شگه و دوکانه کانیا ن داده خست و ده ستی منداله کانیا ن راده کی شا و رایان ده کرده ژووره وه.

سپارتاکۆس که هیشتا ته ماشای ئاسمانی دهکرد، گوتی «خوایه کان توورهن».

رۆزی که ئیجگار ترسابوو، گوتی «مه به سست چیه؟ کام خوایه نه؟»

ئینجا له ناکاو گرکانه که له بهر چاویان ته قییه وه و ئاگراوی گهرمی سوور، بۆ دامینی چیا به که چۆرایه وه. کاتی رۆزی له گرکانه که ی دهروانی له ترسانه دهمی بهش بوو بووه وه. دهیتوانی گوپی له دهنگی یه کێک بی له دووره وه بانگی ئهوی دهکرد، بهلام ئهوه نده تۆقیبوو نهیده توانی ببزوی. ئاوری دایه وه سپارتاکۆسی بینی به خیرترین گۆر رای دهکرد و له چا و ن دهبوو.

دییزی هاواری کرد «رۆزی!». رۆزی ته ماشای ئهوه شوینه ی کرد که دییزی لی بوو و ئه مێش رووناکییه بریسکه داره که ی بینی. پیویست نه بوو هیچ بلین له بهر ئه وه ی دهموده ست زانیان چی بوو. ته ماشای یه کترین کرد و ههردووکیان به رهو رووناکییه ورشه داره که رایان کرد. له ناکاو پیی خۆیان بهرز کرده وه. له و کاته ی نوقمی نادیاریه به که دهبوون، رووناکیی به بریسکه دهوری ته نیبوون و بهردهوام نوقم دهبوونه وه.

رۆزی چاوی کرده وه و خۆی له ناو هه وره بانه که ی خۆی و له ته ک دیزیدا دۆزییه وه. ته ماشای دییزی کرد و هه مان دهر برینی له رووی ئه ودا بینی، یه کسه ر زانی ئه وه خهون نه بوو. باوهریان نه ده کرد ئه وه ی رووی دا چی بوو. رووناکیی ناو سندووقه که هه رچه نده که دهره وشانه وه که ی به رهو کزی دهچوو، بهلام هیشتاش بریسکه ی دهدا و موگناتیساوی بوو. خیرا سندووقه که یان داخست و قفلایان دا. رۆزی کلێله که ی خسته ناو گیرفانی خۆی و گوتی «با ئه مه له نیوانی خۆماندا بیست. با وه ک نه یینییه ک بیپاریزین، باشه؟» دییزی سه ری له قاند و به شیوه یه که له سندووقه که ی روانی وه ک ئه وه ی لی ترسا بی. بریاریان دا سندووقه که له ژووری رۆزی بهشارنه وه. دییزی له هه لگرتنی سندووقه که بۆ ژووری رۆزی یارمه تی دا و سندووقه که یان له ژیر ته ختی نووستنه که ی رۆزیدا شارده وه. پاشان گه رانه وه بۆ هه وره بانه که تاکو هه ندیک کارتۆنی کۆنه یاری و فلیم و سی دی هه لگرنه وه.

باوکی رۆزی هاواری کرد «کچینه!». رۆزی وهلامی دایه وه «وا هاتین». کاتی ک ئه وان به خۆیان و کارتۆنه وه گه یشتنه ناو باخه که، باوکی رۆزی لی پرسی «بۆ ئه وه نده دوا که و تن؟» رۆزی گوتی «هیچ نه بوو. خۆ نه چووینه بۆمپی!». باوکی رۆزی سه ری راوه شاند و دهستی کرد به به تالکردنی کارتۆنه کان له سه ر میزه که، کچه کانیش یه کسه ر که و تنه پیکه نین. ئه و کاته ی له پیکه نین وه ستانه وه، رۆزی سهیری دییزی کرد و به زیان بۆ یه کتر سه نده وه، ههردووکیان بیریان له سندووقه پر نه یینییه که ی ژیر ته ختی نووستنه که ی رۆزی ده کرده وه. دهیان زانی که دهرگای جیهانیکی ته و او نوپی بۆ ئاوه له کردوون تا بیدۆزنه وه. ئه مه ته نیا ده سپیکی سه رکیشیه زۆره کانیان بوو.

مالى تويىت

كاتىك بەرپىگە فەرامۇشكراۋ و ويرانەكەدا تى پەرىم،
دركە تىژەكان دەچەقىنە گۆزىنگەمەۋە. داھاتمەۋە سەر
چۇك دانيشم تاۋەكو بەناۋ كۈنە كىلىلى مسىنى ژەنگاۋىيى
رەنگ مردودا سەرنج بدەم، لە بەرئەۋەى ھىچ پەنجەرەيەك
لەۋى نەبوو. لە ناۋەۋەى خانوۋەكە، دۇلابىكى كۈنى
ژەنگ ھەلىناۋى بەتالى جلوبەرگم بىنى، داپىرۇچكەى
پىسى تىدا بوو. سەيرى سەرۋەم كرد و گلۇپىكى
شكاوم بەنمىچەكەۋە بىنى، شووشەكەى ورد بوو بوو
و داپىرۇچكە دەورىان دابوو. زياتر بەكۈنە كىلىلەكەدا
روانيم و تىبىنىي ئەۋەم كرد گۆلدانىكى كۈن پارچە پارچە
بوۋە و وردكە شووشە لەسەر زەۋىيە تۇزاۋىيەكەدا بلاۋ
بوۋنەتەۋە. لەلايەكى ژوورەكە مېزىكى تۇزاۋى ھەبوو،
سفرەيەكى چلكن و گۆلدانىكى كۈنى لەسەر بوو.
گۆلدانەكە پاشماۋەى وردوھەراى ئەۋ شتەى تىدا بوو كە
جاران گۆلىكى رەنگ گەش بوۋە. لە ناكاو گويم لە دەنگى
بەرزەۋەبوۋى بەرىز تويىت و خاتوونى خىزانى دەبى، دلم
دەكەۋىتە تەپوكوت.

گويم لە دەنگى قرچەقرچى ناگر و دەنگى كاسىتپىكى
ھەلكراۋە بوو. دەمتوانى دەنگى ئازاردەرى جورجەكان
بېستىم كە لە سوۋچىكى ژوورەكەدا سرتە سرتيان
دەھات و بلاۋ بوۋبوۋنەۋە. ئىنجا دواى ئەۋەى ئاگرەكە
داگىرسابوو بەئاشكرا دەمتوانى ھەست بەبۇنى دوۋكەلە
تازەكەى بكەم، ھەرۋەھا ھەست بەبۇنى مېشكىكى خاۋ
بكەم لەسەر مېزە تۇزاۋىيەكەدا. ھەرۋەھا دەمتوانى بۇنى
تۇزى سەر قەنەفە كۈن و كرېتەكە بكەم. گويم لە دەنگى
ترىەى پى و ھوورد و ھەرا بوون و بەيەك كەۋتن دەبوو.
تەۋاۋ لەۋ كاتەدا خاتوون تويىت ھاتە ناۋ ژوورەكە، روۋە
بزركاو و لوۋتە درىژە نوۋك تىژەكەى، ترسناكى كردبوو
و بۇنى كەلەمى رزىۋى لى دەھات. پىرەمېردىك بە
گۆچانىكەۋە پىيى نايە ژوورەكە. پىرەمېردىكى لاۋاز بوو،
بەلام ئەۋىش ترسناك ديار بوو. ئەۋ كاتەى لە دەرۋە دىنيا
خەرىك بوو زۆر تارىك دەبوو و خاتوون تويىت منى بىنى
سەرەتاتكەيان دەكەم، خىرا ھات دەرگا بكاۋە بەلام
زۆر درەنگ داھاتبوو لەبەرئەۋەى من پىشتەر بەرۋە دەرۋازە
كۈن و بەجىرەجىرەكە ھەلاتبووم. پاشان گويم لى بوو لە

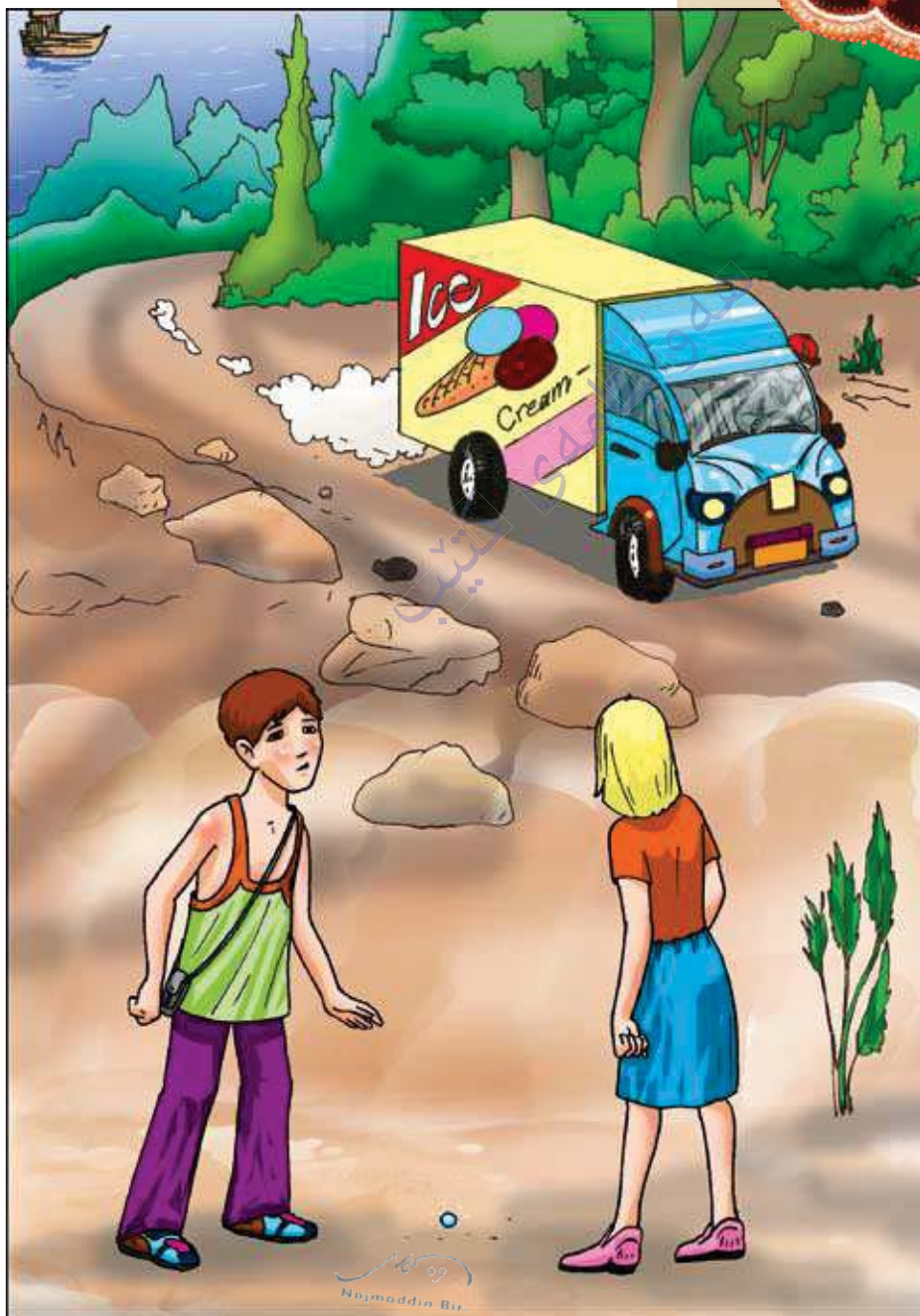

دواوه بانگی دهکردم. دهنگی بووه هوی نهوهی پرچی
پشته ملم راست بېنهوه. بههوارکردن پپی دهگوتم چی
تر نهچمهوه ناو مالهکهی. به خوّم گوت من ئی دی له
مالهکهی نيزیک نابمهوه، له بهرتهوهی لهو کاته بهدواوه
هاتمه سر نهو باوهړهه بهراستی مالهکه جنۆکهه
تیدایه.

سام و جوولی به گِردۆلكه كاندا هه لده گه رانه سه ره وه. با له پرچيانی دهدا و دهموچاويان له خوشييانه سوور هه لگه رابوو. ئەوان خهريکی به سه ربردنی پشووی هاوینه یان بوون له دوورگه یه کی بچووکی دووره ده ستدا و هه زیان له وه بوو بچنه قه راغه بچووکه دووره که ی خوار گِردۆلكه کان. ته واو له و کاته دا جوولی به ته مه ن دوازه ساله له شوینی خۆیدا وشک وه ستا. شتیك له ناو زیخه لانه که وه دهره وشایه وه. جوولی خۆی بۆ خواره وه چه مانده وه بۆ ئەوه ی له نیزیکه وه سه یری بکات. هاواری کرد «سام» و سامی ته مه ن سیژده سال یه کسه ر رای کرده لای. سام

مه ر جانی بزر

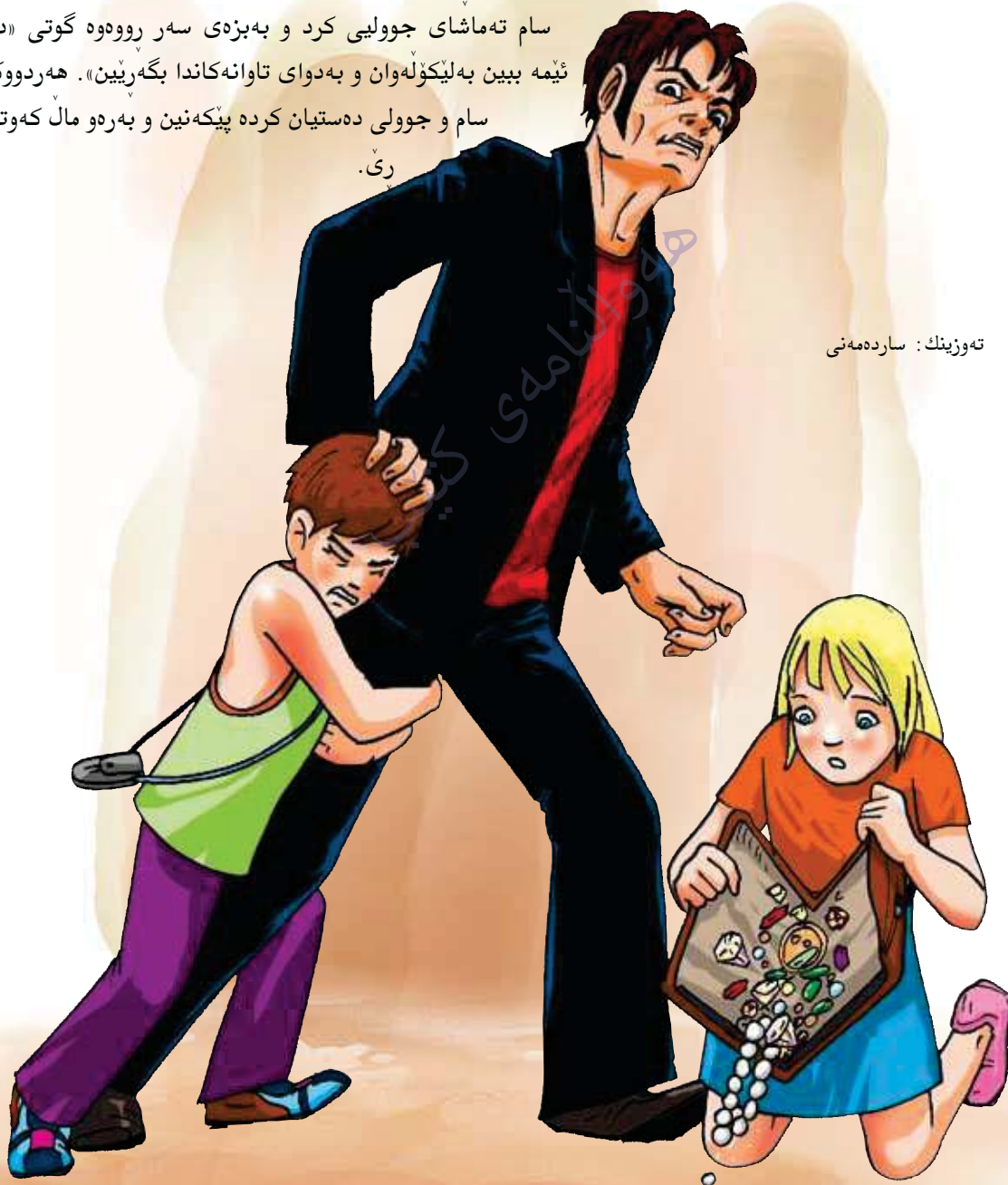

گوتى «لە مروارى دەكات». بى ئوھى چاۋەرۋان بن ئۆتۈمبىلى تەۋزىنىڭ فرۇش ھاتە ئەۋ ناۋە. سام گوتى «جوولى ۋەرە». جوولى پىي سەير بوو ئۆتۈمبىلىكى تەۋزىنىڭ فرۇش بىت بۇ قەراغىكى دوورپەرئىز. پىاۋەكەى ناو ئۆتۈمبىلى تەۋزىنىڭ فرۇشىيەكە، سەرنجىكى گوماناۋى بەسەر دەموچاۋىيەۋە بوو. وپراى ئەمە، ئەۋ دەمەى جوولى كىسە باخەلىيەكەى لە گىرفانى دەرھىنا، كتوپر لە دواۋە گوپيان لە دەنگى پىكەنىيىكى ئىبلىسانە بوو. ئاورپان دايەۋە پىاۋىكى رەشپۇشيان بىنى مروارىيە شىنە درەۋشاۋەكەى دەخستە ھەگبەيەكى قاۋەيىيە ھەلاھەلاۋە. سام گوتى «دواى كەۋە» ۋ ھەردووكيان بەراكردن بەدواى پىاۋە نەناسراۋەكە كەۋتن. پاشان گەيشتنە پىاۋەكە ۋ سام گرتى. جوولى ھەگبە قاۋەيىيەكى دەست دايە ۋ مروارىيە شىنەكەى لى دەرھىنا ۋ ھەروھە مەرجانىكى سوور ۋ كرىستاللىك ۋ گەۋھەرىكى زۇرى دۇزىيەۋە. جوولى ئامازەى بەپىاۋە بىانييەكەى سام گرتىۋوى ۋ پىاۋەكەى ناو ئۆتۈمبىلى تەۋزىنىڭ فرۇشىيەكە دەدا، ھاۋارى كرد «ئەۋانە گەۋاھىر دزن. ھەردووكيان». جوولى بەمۇبايل بانگى پۇلىسى كرد. ھەردوۋ پىاۋەكە گىران ۋ گەۋھەرەكان گەرىندرانەۋە بۇ مالى خۇيان لە مۇزەخانەى نىشتمانى.

سام تەماشى جوولىيى كرد ۋ بەزەى سەر ۋوۋەۋە گوتى «دەبى ئىمە بىبن بەلىكۆلەۋان ۋ بەدواى تاۋانەكاندا بگەرىپىن». ھەردووكيان سام ۋ جوولى دەستيان كرده پىكەنىن ۋ بەرەۋ مال كەۋتنەۋە

رى.

تەۋزىنىڭ: ساردەمەنى

ئۆتۈمۈيىلى تەناف

ئەوان بەئۆتۈمۈيىلى تەناف بەرەو سەرەوۋى چىيايەكان كەوتنە رى. يارىكەرانى بەفرەخلىسكى زانىيان وا ئەوانە خەرىكە دىن، ئىتر بەشېۋاۋى كەوتنە جرت و فرت، ئاسنەكانى بەفرەخلىسكىيان ۋەك بىمارەكانى «يارىى نايىپاينز» كە تۈپى بۇلىنگ دەيانپىكى، بەيەك دەكەوتن. لەو ھەوا فېنكە ماتەدا ھەموو دەنگىك بەبەرزى دەبىسترا. لىندا بەراستى پەشۇكا بوو. ھەناسەكانى كورت و خېرا بوون. ئۆھ، شتىكى زۆر سەيرە كاتى مروڭ لە ناۋەرەستى ئاسماندا ھەلدەۋاسرى. لىندا ۋەك مەرگى ۋەشېۋومە كۆلى نەدا، جومگەكانى پەنجەى دەستى بەھۋى گرتنى ئەو تەلەى لە بن مىچى تېلىكايىنەۋە ھەلۋاسرابوو، سېى ھەلگەرابوو. لە ناكاو ئۆتۈمۈيىلى تەنافكە ۋەستا...

لىندا زۆر بەتوندى خۇى گرتېوو و بەھىوا بوو نەكەۋىتە خوارەۋە. ئۆتۈمۈيىلى تەنافكە بە ناۋەرەستى ئاسمانەۋە ھەلۋاسرا. لىندا چاۋەنۆر بوو كەسېك بى و رىزگارى بكا. پاش ئەمە دەستى كرد بەزىكاندن و داۋاى يارمەتېى كرد بەلام كەس كۆپى لېى نەدەبوو. لە ناكاو چاۋى بەتاۋەرېك كەوت. لووتى خەرىك بوو سوور ھەلدەگەرا و پېستى بى روح و جومگەكانى پەنجەى دەستى، سېى ھەلدەگەران و دەستەكانى ھېۋاش ھېۋاش ۋەك سەھۆل دەتەزىن. زىستانىكى زۆر سارد بوو، ئۆتۈمۈيىلەكەى تەناف لە كار كەۋتېوو. ئەۋىش زۆر ترسابوو، تاكە رېگەى ئەۋە بوو بەسەر ۋايەرەكەدا بىرات تا دەگاتە تاۋەرەكە. ئەو زۆر لە بەرزاىيىيەكان دەترسا

و ئەمەش بەھیچ شیوەیەك بەكەلكی نەدەهات، بۆیە ھەولێ دا
بیری لێ نەكاتهو. دەستی تەواو سەر بووبوو و كاتی لە تاوەرەكە
نزیكتر دەبوو ھە دەستی بۆ درێژ کرد و خۆی پێو ھەلواسی.
لە ناکاو دەستی بەسەر سەھۆلەكەو خزی و كەوتە قیژەقیژ.
خۆشەختانە توانی جاریکی تر تاوەرەكە بگریتەو و بەخەیاڵی
خۆشەو ھەناسەییەکی قوولێ دا. لە ناکاو دەرگای ئۆتۆمۆبیلی
تەنافەكە كرایەو و لیندا برۆای نەدەکرد ئەو لاسارەكانی
قوتابخانە خۆین. ئەوان پێشتر لیندایان قایل كردبوو سواری
ئۆتۆمۆبیلی تەناف ببی. لیندا دەستی كرد بە چوونە خوارەو
بۆ سەر زەوی. كە گەشتە سەر زەوی یەكراست رای كردە
لای دایایی. لاسارەكانی بینی و دەستی كردە پێكەنین و بیری
لەوە كردەو ئەوان تا ماوێەکی زۆر لەناو ئۆتۆمۆبیلی تەنافدا
دەمیننەو.

شیریک له ژووره که مدایه

بین کورپکی پینچ سالانه. نهو له گهل دایبابی خوئی و سه گه که یدا که ناوی گولدییه له کیلگه یه کی بچووکي سکوتله ندا دهژی. کیلگه که ژماره یه کی زور مانگا و مهر و مریشکی تیډایه. بین پرچیکی خورماییی تیری هیه و چاوه کانی گه وره و شینن. له چاو ته مهنی خویدا زور وردیله یه و رهنگی کال بووه له گهل روومه ته په مهبییه گه شه کانیدا. بین دایباب و گولدییه سه گه جی متمانه که ی خوئی خوش دهویت. ههروه ها حه زی له یاریکردنه له گهل ئاژه لانی ناو کیلگه که دا. حه ز له وه دکات به دهستی خوئی خواردن بدا به ئاژه لانی کیلگه به لام تاکه شتیکی دهیترسیینی نهو شیریه که شه وانه خوئی دهخزینیته ناو نوینه که ی. دواي نهوه، شهویکیان شیریه که به نه سپایی به سهر پلیکانه کاندنا سهر کهوت و دهرگای ژووری بیینی کرده وه، چه پوک و لمووزی به هوی نهو به فره ی له دهره وه به به رده وای له ئاسمانه وه دههاته خوارئ، وهک سه هؤل سر بوو بوو. شیریه که له ناو جیگه گهرمه که ی بین و له تهک نهودا کرووشکه ی کرد و دهنگی پرخی لی هه ستا. دهسه جی و له و کاته دا بین له خه و هشیار بووه وه و له جیگه که ی خوئی دهریه رییه دهره وه، نه مهش شیریه که ی به خه بهر هیئایه وه. شیریه که بزه یه کی گه وری کرد وهک نهوه ی ساو له هاوه له که ی بکا. بین هاواری کرد «دایه، بابا، شیریک له ژووری نووستنه که مدایه».

بهلام دايبابي بين، له خهويكي قوولدا بوون و گوپيان له هيچ نهدهبوو. جاريكي تر بانگي كردنهوه بهلام ديساننهوه وهلاميك نهبوو. پاشان بين بيري لهوه كردهوه پيوسته خزي مامهله لهگل شيرهكه دا بكات. بهم شيويه بين شيرهكه ي برده گهراوهكه. دداني شيرهكه ي نهونده شوشه تا وهك بهفركه ي دهرهوه سپي بچيتهوه. پاشان بهخشكه يي چووه ژووري دايبابي و يهكيك له بيجامهكاني باوكي هينا. بيجامهكه ي بهسهر شيرهكه دادا تا گهرمتر و خوشحالتري بكا. پاشان هردووكيان چوونهوه ژووي بين و لهناو جيگه گهرمهكهيدا خويان گرموله كردهوه. بين و شيرهكه زوو بوونه هاورپي باش و ئيدي بين چي تر له شيرهكه نهدهترسا.

ئەو ەى گورگە كە بىنى

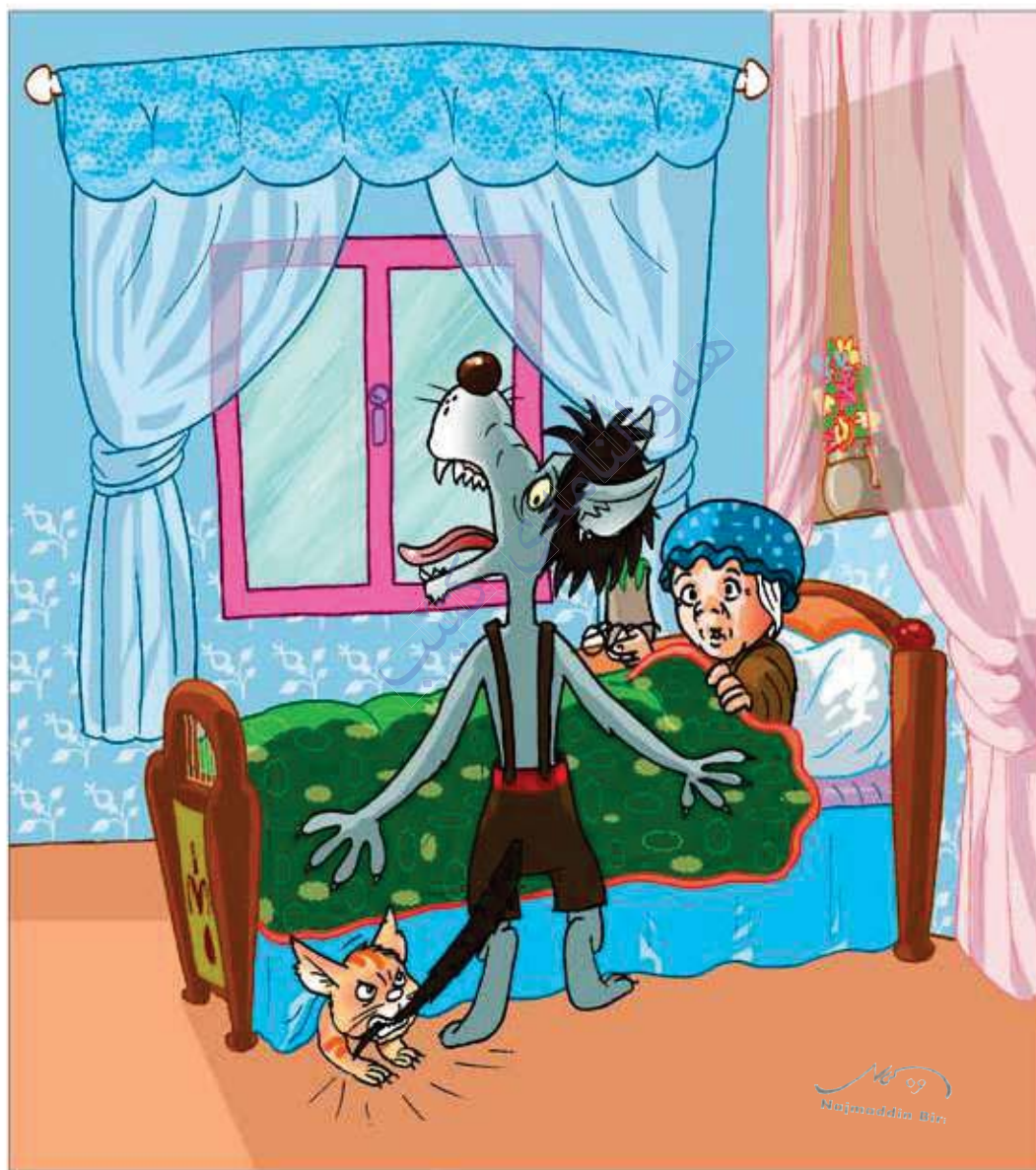
لە چىرۋىكى (كلاۋ سوورى بىچكۈلە) ۋە ۋەرگىراۋە

لە ناكاو لە نىۋ دارە پىرگە لاكانەۋە چاۋم بەكەۋىل (زىچ) ە بچوۋكە كەى دايە گەۋرە دەكەۋى. بەھىۋاشى بەرەۋ دەرگە كە دەخىشىم و شمشىرە دارىنە كەى دەرگا كە ھەلدەدەمەۋە و لەسەر نوۋكى پەنجە دەچمە ژوۋرەۋە. راستەۋخۇ بۇنى نانى تازە سوۋرەۋەكراۋم بۇ دى. بەئەسپايى دەلىم «ھەممەم». پاشان زگم بەدەنگىكى بەرز دەست دەكا بە قۇرەقۇر، دەچمە ژوۋرى نوۋستنى دايە گەۋرە و دايە گەۋرە دەبىنم لەناۋ جىگە كەى خۇيدا نوۋستوۋە. پشیلە رەنگ زەردە سوۋرەۋەكەى دايە گەۋرە، بەتەرس و لەرزەۋە خىرا راي كىردە ژىر تەختى نوۋستەكەى. بەھىۋاشى بۇ لاي دايە گەۋرە چوۋم و لە ناكاو پىم كەۋتە سەر تۆپە خورىيەك. بەردەبمەۋە و دەكەۋمە ژىر تەختەكە و ئەمەش لە خەۋى رادەپەرىنى. دايە گەۋرە دەلى «كىيە لەۋى؟»

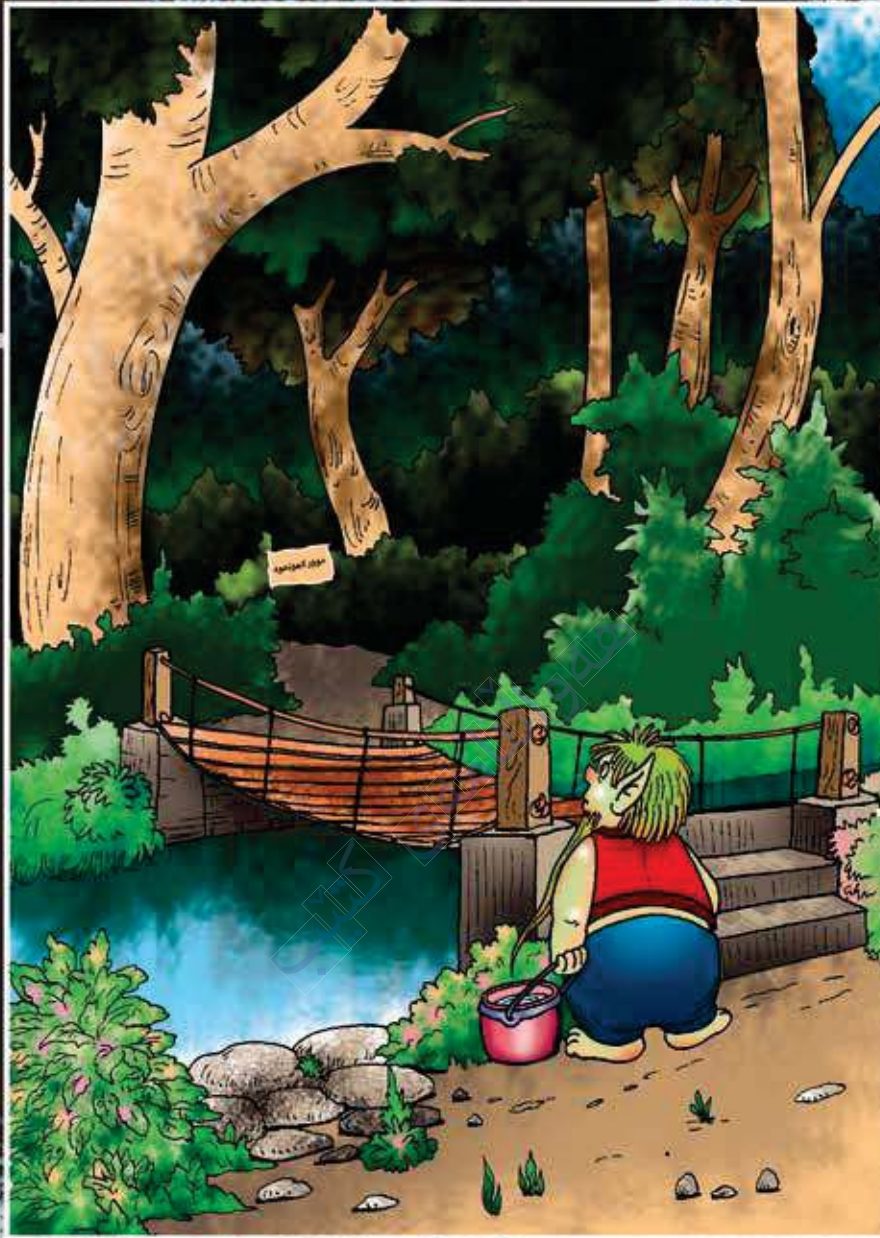
كلاوه شينهكه‌ی تايبه‌ت به‌خه‌وی له سەر داده‌كه‌نێ و منیش بزهیه‌ك ده‌كه‌م و ددانه تیژه‌كانم ده‌رده‌خه‌م. پاشان بۆنی نانه تازه سووره‌وه‌بووه‌كه هه‌شتا برسیترم ده‌كا. ده‌چمه مه‌تبه‌ق و دایه‌ گه‌وره له بیرى ده‌چى منى گورگی بینویه و جارێكى تر خه‌و ده‌یباته‌وه. له مه‌تبه‌ق چاوم به‌ قاپێك شله‌ی ته‌ماته‌ی ده‌ستكردى ماله‌وه ده‌كه‌وى. ده‌لیم «یه‌ع، ركم له شله‌ی ته‌ماته‌یه». چاوم به‌ نانه‌كه ده‌كه‌وى و ده‌ستى بۆ ده‌به‌م و پاشان بیر له‌وه ده‌كه‌مه‌وه «من نابێ ئه‌وه بخۆم له‌به‌رئ‌ه‌وه‌ی ده‌بى شوینی ئه‌وه به‌یلمه‌وه بتوانم پاشان دایه‌ گه‌وره بخۆم. دواى ئه‌مه له‌سەر په‌نجه دیمه‌وه ژووره‌كه‌ی دایه‌ گه‌وره، ئیستا هه‌لم بۆ ره‌خساوه و هه‌ر ده‌بى بیخۆم...».

تیك تۆك، تيك تۆك... ئیستا خه‌ریكه زۆر دره‌نگ دادى، به‌ئه‌سپایی دووباره ده‌خزیمه‌وه سەر جیگه‌كه‌ی. نه‌رمه‌ پرخه‌ی دایه‌ گه‌وره خه‌وم لى دینی. ده‌سه‌به‌جى له‌و كاته‌دا، پشيله‌ ره‌نگ زه‌رده مه‌یله‌و سووره‌كه له ژێر ته‌خته‌كه‌وه دیته‌

ده‌ره‌وه. قرچ هاوار ده‌كه‌م «ئوخ!». پشيله‌ ژیره‌كه‌ی دایه‌ گه‌وره كلكم ده‌گه‌زى و من به‌ده‌م راكردن له خانووه‌كه و گه‌رانه‌وه بۆ ناو دارستان ده‌قرووسكینم. هاوار ده‌كه‌م «چی تر، چی تر نایه‌مه‌وه ئه‌م شوینه». دایه‌ گه‌وره و پشيله‌كه‌ی ته‌ماشای گورگه‌كه ده‌كه‌ن كه هه‌لدى، دایه‌ گه‌وره ده‌ستى كرده پێكه‌نین. ده‌ستى به‌پشتى پشيله‌ ره‌نگ زه‌رده سوورباوه‌كه‌ی داهینا و گوتى «ئافه‌رىن بيسكویت». پشيله‌ بچكۆلانه‌كه مياواندى.

دارستانه کانی جنۆکه

هه‌بوو نه‌بوو جنۆكه‌یه‌ك هه‌بوو ناوی جوب جوب بوو. جوب جوب جنۆكه‌یه‌كه‌ی زۆر ته‌نیا بوو. كورت و قه‌له‌و بوو و گۆیی تیژ و ردینیکی گه‌وره‌ی بژی هه‌بوو، له‌ قوولایی ژێر زه‌وی له‌گه‌ڵ دايبابیدا ده‌ژیا. بۆ چوونه‌ ناو ماله‌كه‌یان ده‌بوو به‌ناو ده‌رگایه‌كه‌ی سه‌ركه‌وانه‌ی ناو قه‌دی دارێكی كۆنی پێچاوپێچدا تی بیه‌ری. سه‌رله‌به‌یانیی روژیکی هه‌تاوی، جوب جوب چوو له‌ لیواری رووباره‌كه‌ تا هه‌ندێك ئاو بێنی. كاتیك گه‌یشته‌ شوینه‌كه‌، هه‌ندێك ئاو هه‌لینجا، به‌لام زۆر هه‌زی ده‌كرد بیه‌رینه‌وه‌ ئه‌وبه‌ری پرده‌كه‌. هه‌رچه‌نده‌ش دايبابی پێیان گوتبوو وا نه‌كات، به‌لام ئه‌و هه‌شتاش هه‌زی ده‌كرد له‌ پرده‌كه‌ بیه‌رینه‌وه‌، له‌ به‌رئه‌وه‌ی زۆر چاوله‌ده‌ر بوو و ده‌یویست بزانی له‌وبه‌ری پرده‌كه‌ چی هه‌یه. ئه‌وه‌ی ئه‌و به‌دوایدا ده‌گه‌را دۆزینه‌وه‌ی هاوه‌لیك بوو، بۆیه‌ به‌ره‌و ئه‌وبه‌ری پرده‌كه‌ كه‌وته‌ ری. به‌ئارامی به‌سه‌ر پرده‌ له‌رزۆكه‌كه‌دا رابوو و كاتی گه‌یشته‌ ئه‌وبه‌ر چاوی به‌و هه‌مایانه‌ كه‌وت كه‌ له‌سه‌ریان نووسرابوو «دوور كه‌ونه‌وه‌». به‌ده‌م رویشته‌وه‌، له‌ دوا‌ی خۆیه‌وه‌ گۆیی له‌ ده‌نگی خشه‌ی پێیه‌ك بوو. خه‌را ئاوری داوه‌، دیوێكی بێنی. دیوێكه‌ گوتی «هه‌ز ده‌كه‌ی بۆ شیوی

ٺٻارو له لای من بی؟ خوار دنیکی زور به تام دهی». ٺو تا هیزی پیی هه بوو به خیرایی رای کرد و دیوه که سهری له دوو نا. جوب جوب به رهو دیوی تری رووباره که رای کرد و لهو کاته ی به سهر پرده که دا ده پرییه وه گوریسه که چچرا، به لام جوب جوب هیشتاش به گوریسه که وه هه لواسرابوو. «شلپ»، دیوه که به ربوو وه ناو ٺاو هه که. کاتیگ جوب جوب به گوریسه که دا بو سهر زهوی سهر ده که وت بینی دیوه که له دواوه یه تی. دهی دیوه که به گوریسه که دا هه لکشایی تا به دوا ی جوب جوب بکه وی. جوب جوب تا هیزی پیی هه بوو رای کرد به لام دیوه که هه به دوا یه وه بوو. جوب جوب له و دیو ده و نیکه وه گویی له دهنگه دهنگیک بوو، چل و گه لاکانی لا دا تا بزانی چی له دواوه یه تی. چاوی به ده رگایه کی قاوه یی که وت ده سکیکی زیرینی هه بوو. پیش ٺه وه ی بتوانی ده وروپشتی خوی به ووردیه کی زیاتره وه پیشکنی، هه سستی به وه کرد دیوه که خه ریکه لبی نیژیک و نیژیکتر ده بیته وه. خیرا به رهو ده رگایه که رای کرد و چوو ٺو و ره وه و به په له له دوا ی خوییه وه دای خست تا دیوه که نه توانی بیته ٺو و ره وه. له وی جنوکه یه کی تری بینی. جنوکه دلٺاوا یه که گوتی «سلاو، ناوم بو بییه». جوب جوب وه لامی دایه وه «من جوب جوبم، با بو خومان ببینه هه قال».

دوو جنوکه که زوو بوون به هه قال، ٺه مهش واته هیچ یه کیان هیچ کات هه ستیان به وه نه کرد که وا پیویسته بو دوزینه وه ی هاوه لیک له پرده که به رنه وه ٺه و به ر.

داپىرۆچكە

باوكى جاك لە داپىرۆچكە دەترسا. كەيفى پېيان نەدەهات. لەبەرئەو دەيى جاك ناچار بوو بەنھيىنى «تەرانئوولەيكە» تەنيا بۆ ماوەى كۆتاي حەفتە بەيئيتەو مەل بۆ ئەو دەيى جاك بېيىنى. ئەمەش نھيىيەك بوو لە نېوان جاك و دەيى و تەرانئوولەيكەدا، واتە جىمى. جىمى بەشيەيكە ئاسايى لە قوتابخانەى دەيى جاكدا دەمايەو بەلام جاك زۆر حەزى دەكر دېيىنى. دەيى جاك لە قوتابخانەيكە مامۇستايە و ئەو دەمەى پاش كار بۆ مەلەو گەرايەو بېريارى دا تەرانئوولەيكە لە گەراجەيكەياندا بشاريتەو. كاتيك باوكى جاك پاش كار گەرايەو مەل، جاك مەلەى دا وا بنويىنى مەموو شتيك ئاساييە. بەلەى جاكەو ئەمە زۆر ئەستەم بوو، لەبەرئەو دەيى بەردەوام بېري بەلەى جىمىيەو بوو كە هېشتا لە گەراجەيكەدا بوو. مەلەى دا بىانويك بدۇزيتەو تا بتوانى بچيتە گەراجەكە و سەيريكى جىمىيە تەرانئوولا بكات. پېشتەر چووبووە گەراجەكە تا بژيويەك بدات بەتەرانئوولەيكە. سەعات پېنج دەيى جاك داواى لە جاك كەردبوو زىل بباتە دەروە و جاك تەنيا ئەوجارە حەزى لەو كارە بوو. كاتى جاك لە دەروە بوو دەرفەتى بۆ مەلەكەوت سەريك لە جىمى بدات. بەئەستەم بېرواى بەچاوى خۆى دەكر. دەمەوانەى بەرميلەكە بەباشى دانەندرابووەو و جىمى راى كەردبوو. راستت دەوى جىمى لە هېچ

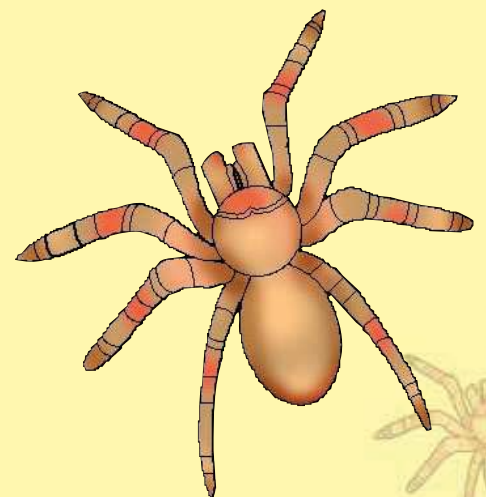
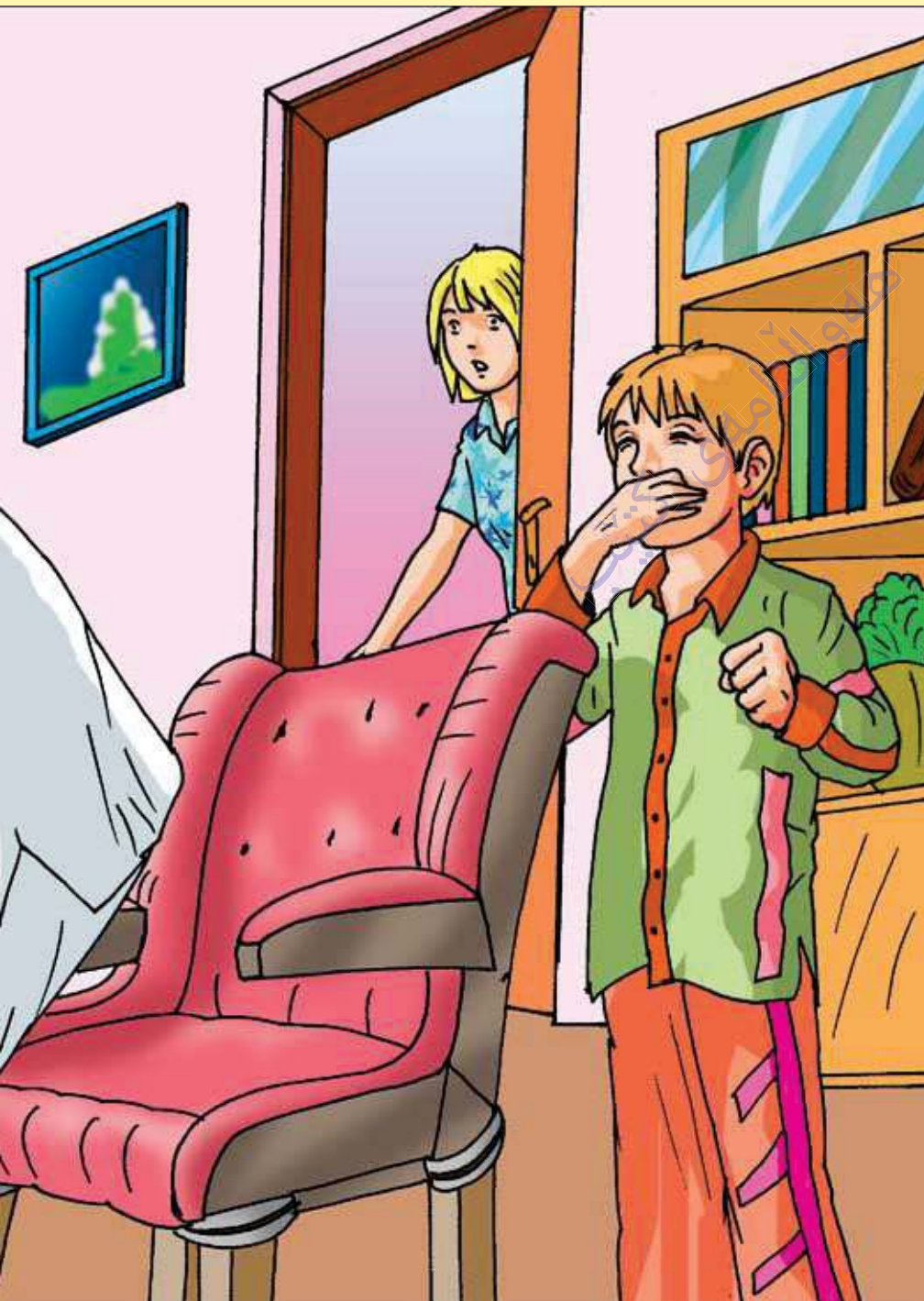

بروانى. بەلام جىمىي نەدى بۇيە جارىكى دى ھەستايەو ھەسەر پى. لە ناکاۋ باۋكى جاك ھەستى بەجاك كىرد و ئاۋرى دايەو ھە پىرسى «ئەمە چى دەكەي؟»

«ھىچ. بەدۋاى پىنۋوسەكەمدا دەگەرپىم». باۋكى جاك سەرىكى بادا و گەرپايەو ھەسەرى تەلەقزىۋن كىردن. پاشان لە ناکاۋ جاك بىنى جىمى بەسەر پىشتى باۋكىيەو گاكۈلكى دەكات. جاك گوتى «ئەو ھەسەر پى؟». جاك نەيدەۋىست بەسەرزى قسە بىكات بەلام لە بىرى چۈۋوبو كە باۋكى ھىشتا لەسەر كورسىيە قۇلدارەكەيە. باۋكى پىرسى «كى لە كويىيە؟» بەلام ديارە پىش ئەو ھەسەر جاك بتوانى قسە بىكا، باۋكى ھەستى بە داپىرۋچكەكەي سەسەر پىشتى كىردىبو، چونكە داپىرۋچكەكە لەجىنى خۇيدا كەلەمبازى دابوو. باۋكى جاك تەماشاي سەسەر شانى خۇي كىرد و تەرەنتۈۋلايەكەي لەسەر پىشتى خۇي بىنى. لە خۇي ھەلدا و دەستى كىرد بەگابور. بەردەوام ھاۋارى دەكرد «ئەم داپىرۋچكەيەم لە كۈل بىكەنەو». ئەو لەسەر كورسىيەكە خۇي ھەلدا و داپىرۋچكەكە بەربۈۋەو سەسەر زەۋى. دايكى جاك ھىدى ھەلى گىرت و بەئەسپايى لە ناۋقەفەزەكەي خۇيدا دايىنا. باۋكى جاك

ھەلچۈۋوبو لەۋەي كە ئەۋان بابەتەكەيان لىي شارىدۈۋەو. جاك و دايكى داۋاى لىيۈۋردنىان لىي كىرد و پىيان گوت كە جىمى رۋژى دواتر دەگەرپىننەو بۇ قۇتابخانە. جاك جگە لەۋەي بىروا بەۋە بىنى كە مانەۋەي جىمى لە قۇتابخانە لە بەرژەۋەندى ھەمۋاندايە، ھىچ چارەيەكى تىرى نەبوو.

was. They crept into the living room and dad was sitting in his armchair watching television. They tried to be as quiet as possible as they entered the sitting room. Jack knelt down to look under dad's armchair. However he could not see Jimmy and so he stood up once again. Suddenly dad heard Jack and he turned around and asked "What are you doing?"

"Nothing. I was just looking for my pen." Dad shook his head and turned to watch the television once again. Then suddenly Jack noticed that Jimmy was crawling on dad's back. "There you are" said Jack. He did not mean to say out loud but he forgot that his dad was still sitting on the armchair. "Where's who?" asked dad. But before Jack could say anything, his dad must've felt the spider on his back as he jumped up. He looked over his shoulder and saw that the tarantula was on his back. Dad jumped and started screaming. "GET THE SPIDER OFF MY BACK!" he kept shouting. He jumped out of his chair and the spider fell on the floor. Mum slowly picked up the spider and placed it safely in its cage. Dad was furious that they had kept it a secret from him. Jack and mum apologized to dad and they told him that Jimmy would be returned to school the next day. Jack couldn't help but feel that Jimmy staying at school was for the best.

heart was thumping as he placed the lid back onto the tank. He ran out into the garden but there was no sign of the spider. Jack looked to the right and left and still there was not sign of the spider. Then he looked towards the kitchen door and saw that he had left it open. He shook head in panic.

Jack ran into the kitchen and looked under the table, chairs, cupboards and even the fridge. And still there was no sign of Jimmy which made Jack panic even more. Just then his mum walked into the kitchen and saw that Jack was under the table. "What are you doing under the table?" she asked in surprise. Jack explained to his mum what had happened and she also started to panic. Then both Jack and his mum started looking for Jimmy all the while trying their best to keep it a secret from his dad as he is very afraid of spiders, "Jimmy" they whispered as they looked under the sofa and the bed. They even placed food on the floor hoping that he will come for the food so that they could catch him. Jack in all the bedrooms and mum looked in the bathroom and in the attic. There was only one more place to look and that was the sitting room where dad

The Spider

Jack's dad was afraid of spiders. He didn't like them at all. That's why Jack's mum had to bring home the tarantula in secret just for the weekend so that Jack could see it. It was a secret between Jack, his mum and Jimmy the tarantula. Jimmy normally stayed at mum's school but Jack really wanted to see him. Jack's mum is a teacher at a school and when she came home from work; she decided to hide the spider in their garage. When dad arrived home from work, Jack tried to pretend that everything was normal. He found it very difficult as he kept thinking about Jimmy who was still in the garage. He tried to find an excuse so that he could go to the garage to check on Jimmy the tarantula. He had already been to the garage earlier to feed the tarantula. At five o'clock Jack's mum had asked him to take the rubbish outside and for once he was keen to do it. While he was outside he took the chance to see Jimmy. He could hardly believe his eyes. The lid of the tank had not been put back on properly and Jimmy had escaped. In fact Jimmy was nowhere to be seen in the garage and Jack's

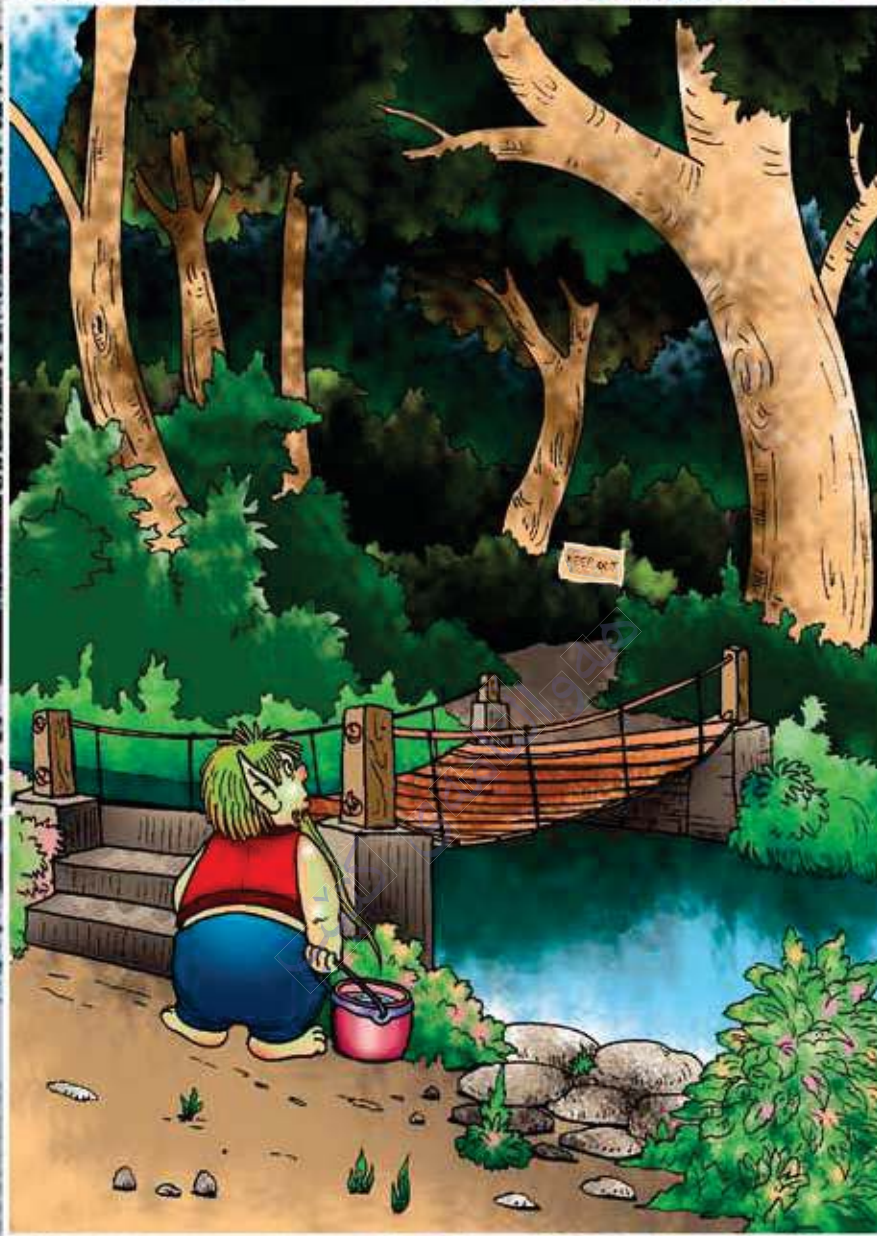

a troll. The troll said "Would you like to join me for dinner. It's going to be very tasty." He ran as quickly as he could and the troll followed. He ran towards the bridge and as he was crossing it, the rope snapped but Jub-Jub still held onto the rope. SPLASH! The troll fell into the water. When Jub-Jub climbed the rope to the ground he noticed that the troll was behind him. He must have climbed the rope to follow Jub-Jub. Jub-Jub ran as fast as his legs could carry him but the troll was still running after him. Jub-Jub heard some noises behind a bush. He removed all the twigs and leaves to see what was behind it. He saw a brown door with gold handle. However, before he could investigate the surroundings in greater detail, he noticed that the troll was getting closer and closer to him. He quickly ran towards the door and entered. He quickly closed the door behind him so that the troll could not come in. There he saw another elf. "Hello. My name is Bobby" said the friendly elf. "I'm Jub-Jub" he replied "Let's be friends."

The two elves soon became friends which meant that neither of them ever felt the need to cross the bridge in order to look for a friend.

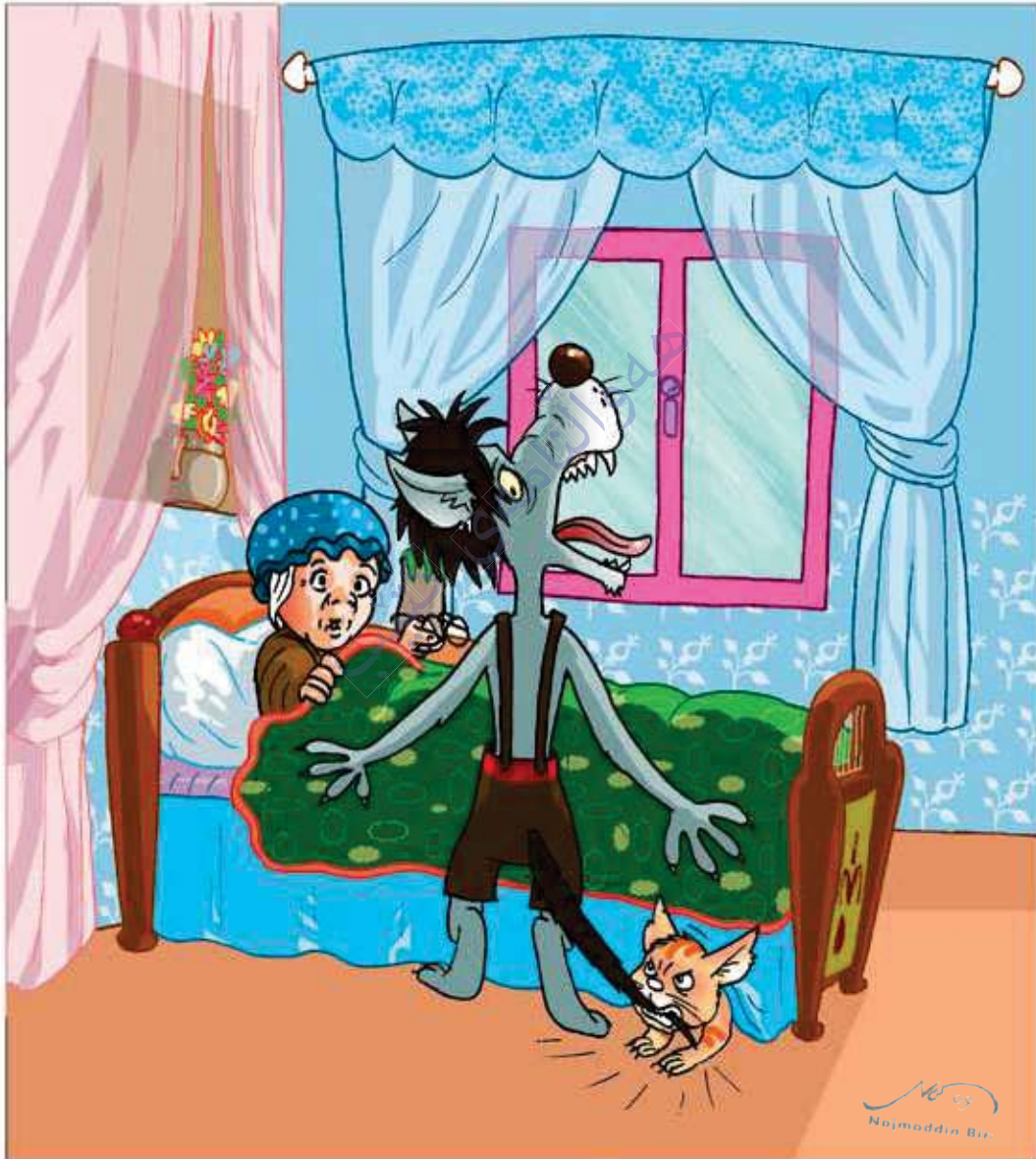
The Elf Woods

Once upon a time there lived an elf called Jub-Jub. Jub-Jub was a very lonely elf. He was short and fat with pointy ears and a big and bushy beard. He lived far underground with his parents. To get into their home, you must go through a small arched door in an old, gnarled tree trunk. One sunny morning Jub-Jub went to the edge of the river to gather some water. When he got there, he took some water but he really wanted to cross the bridge to the other side even though his parents had told him not to. However, he still wanted to cross the bridge as he was very curious and wanted to see what was on the other side. All he wanted was a friend and so he ran over to the other side of the bridge. He slowly walked over the very shaky bridge and when he reached the other side; he saw signs that read KEEP OUT. As he was walking he heard a loud rustling noise behind him. He quickly turned and saw

takes off her blue sleeping cap and I grin showing my sharp teeth. Then smell of the freshly baked bread is still making me hungry. I go to the kitchen and the grandmother forgets that she has met the wolf and she goes back to sleep. In the kitchen I saw a bowl of home-made tomato soup. "Yuck" I say "I hate tomato soup." I see the bread and I reach out to take it and then I think "I shouldn't eat it because I must leave room so that I can eat the grandmother." Then I tip toed back to the grandmother's room. Now is my chance. I must eat her...

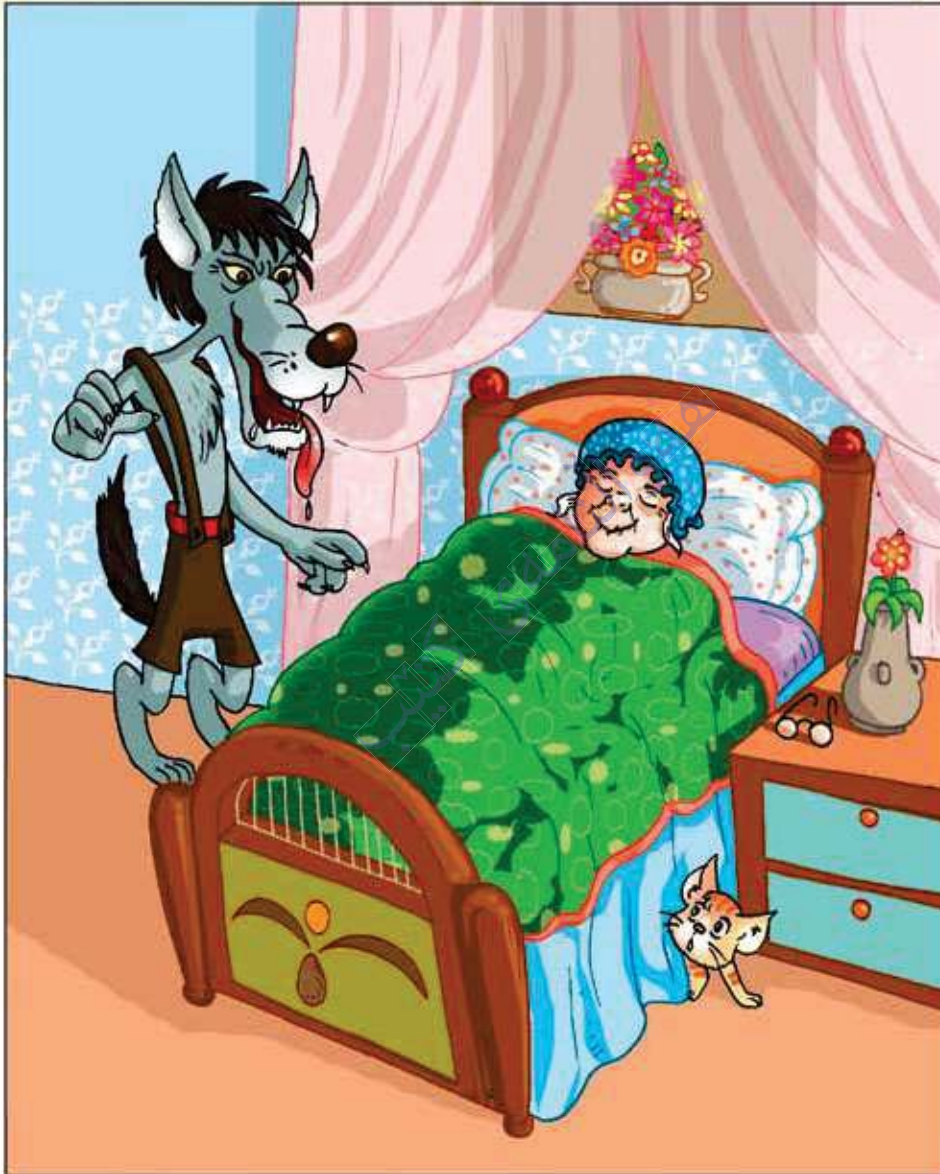
Tick tock, tick tock... It is getting very late now. I slowly creep up to the bed again. Grandmother's gentle snoring is making me feel sleepy. Just then the

little ginger cat comes out from under the bed. Crunch. "Ouch" I scream. The grandmother's clever little ginger cat bites me on the tail. I scream as I run out of the house and back into the woods. "Never again" I shout "I will never go back there again." Grandmother and her cat look at the wolf running away and she started laughing. She patted her little ginger cat and said "Well done Biscuit." The little cat meowed.

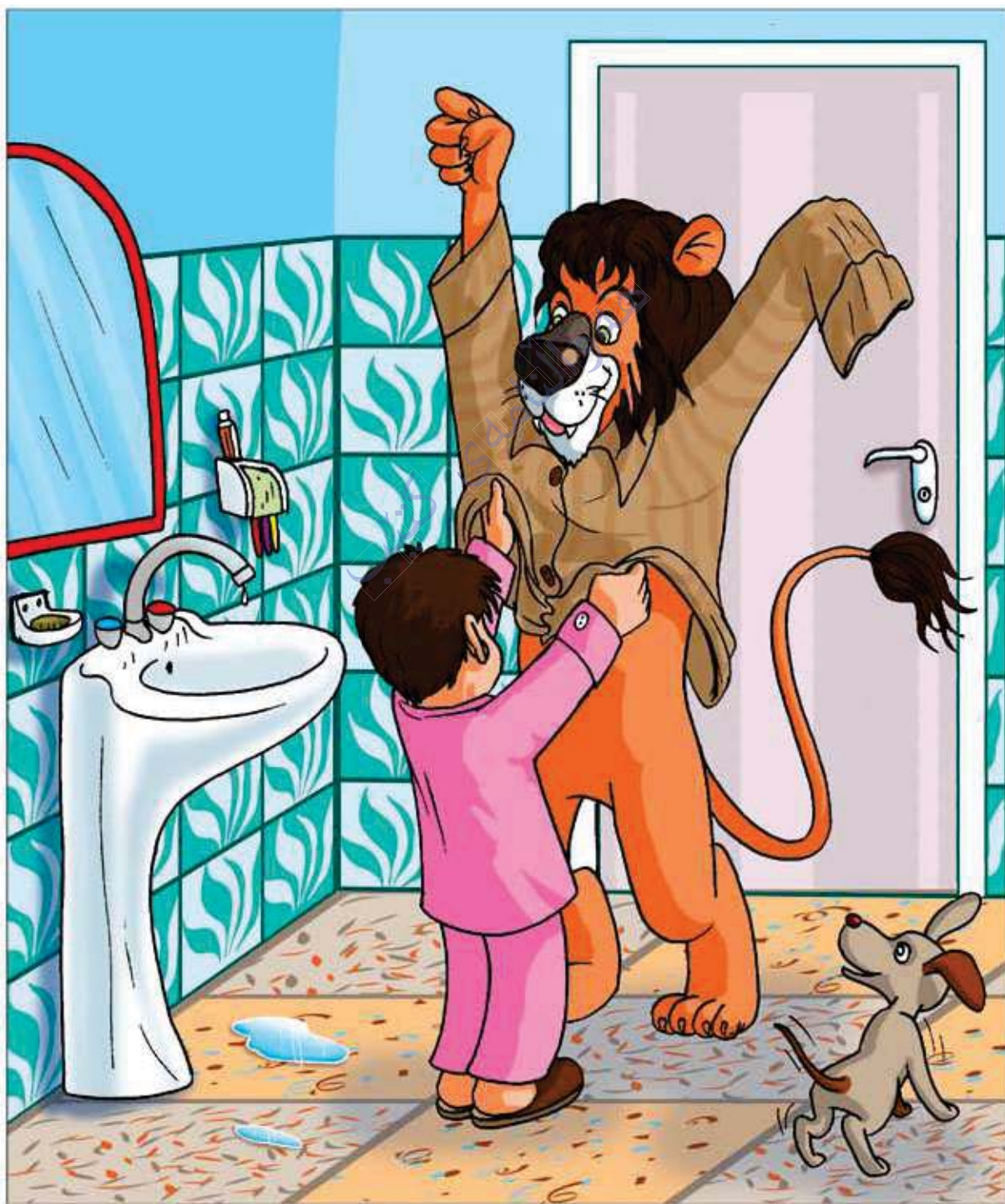
What the Wolf Saw

Taken from the story 'Little Red Riding Hood'

All at once I see the grandmother's little cottage through the leafy trees. I start to creep up to the door and I lift up the wooden latch and tip toed in. Instantly I could smell the freshly baked bread. "Mmmmmm" I said quietly. Then my stomach starts to rumble quite loudly, I go into her bedroom and I see the grandmother sleeping in her bed. Her little ginger cat scampered under the bed shaking. I walked slowly towards her and I accidentally trip over a ball of wool. I fall and land on her bed which woke her. "Who's there?" she said. She

However, Ben's parents were fast asleep to hear anything. He called for them again but still there was no answer. Then Ben thought that he would have to deal with the lion himself. And so Ben took the lion to the bathroom. He brushed the lion's teeth till it was as white as the snow outside. Then he crept into his parent's bedroom and took one of his dad's pyjamas. He put the pyjamas on the lion to make him more warm and comfortable. They then went back into Ben's room and snuggled up in the warm bed. Soon Ben and the lion became good friends and Ben was never frightened of the lion again.

There is a Lion in my Bedroom

Ben is five years old. He lives with his parents and his dog Goldie in a small farm in Scotland. The farm has a lot of cows, sheep and chickens. Ben has dark brown hair and has big blue eyes. He is quite small for his age and he is pale with bright pink cheeks.

He loves his parents and his trusty dog Goldie. He also loves playing with his farm animals. He enjoys feeding the farm animals with his dad but the only thing that frightens him is the lion that creeps into his bed at night. Then one night the lion crept up the stairs and opened the door to Ben's room. His paws and nose were as cold as ice from the snow outside which was continuously falling from the sky. He snuggled up next to Ben in his warm bed snored loudly. Just then Ben woke up and he jumped out of his bed which woke the lion. The lion gave a big grin to greet his friend. Ben shouted "Mum, Dad. There is a lion in my bedroom!"

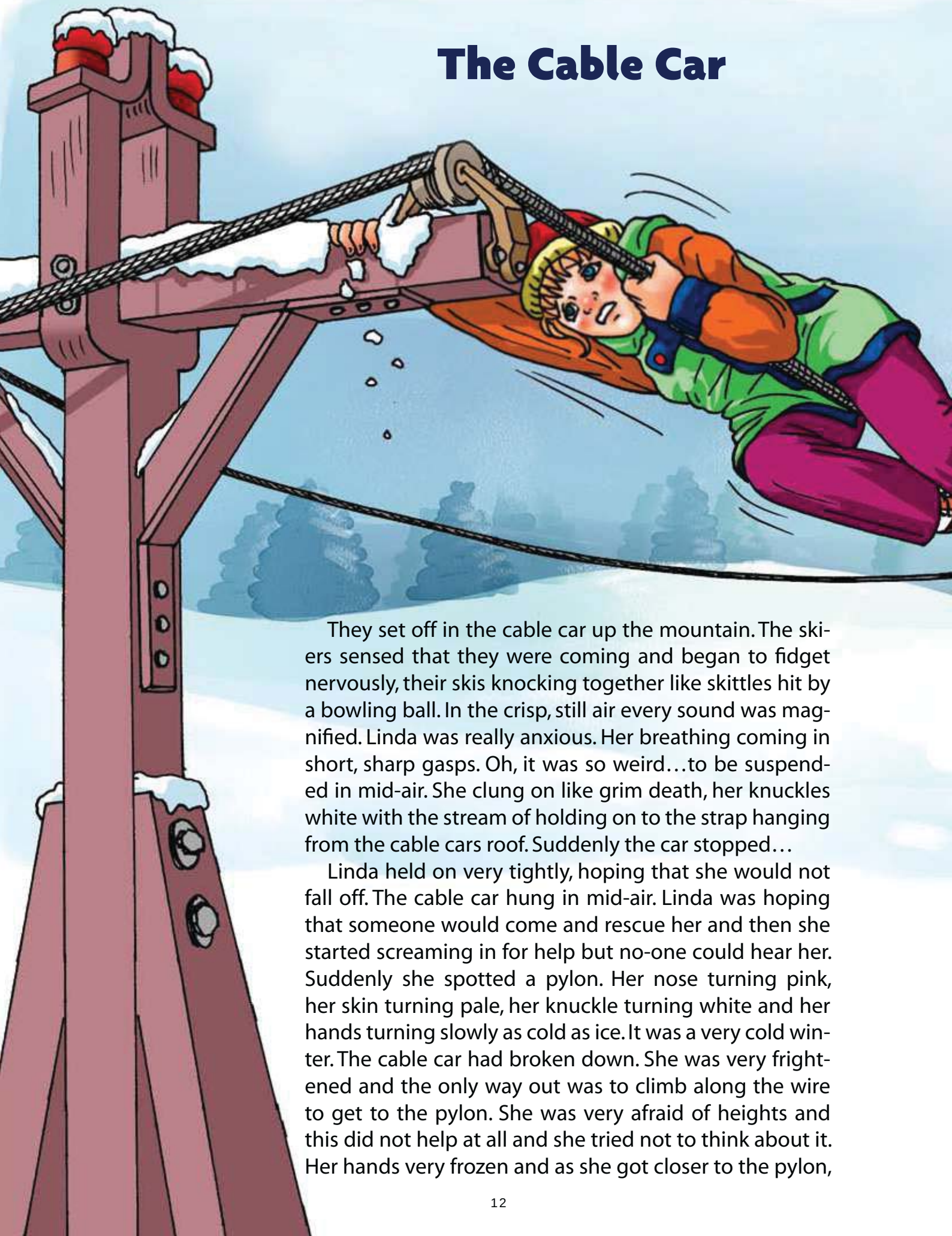

 Najmaddin Biri

she reached out her hands and grabbed onto the pylon. And suddenly her hands slipped on the ice and she fell screaming. Luckily she managed to grab onto the pylon again and she sighed with relief. Suddenly the door of the cable car flew open and she could not believe that it was the big bullies from her school. They had convinced her earlier to climb onto the cable car. She began to climb down onto the ground. When she got down onto the ground she ran straight to her parents. She spotted the bullies and started laughing and thought that the bullies were going to be in the cable car for a long time.

The Cable Car

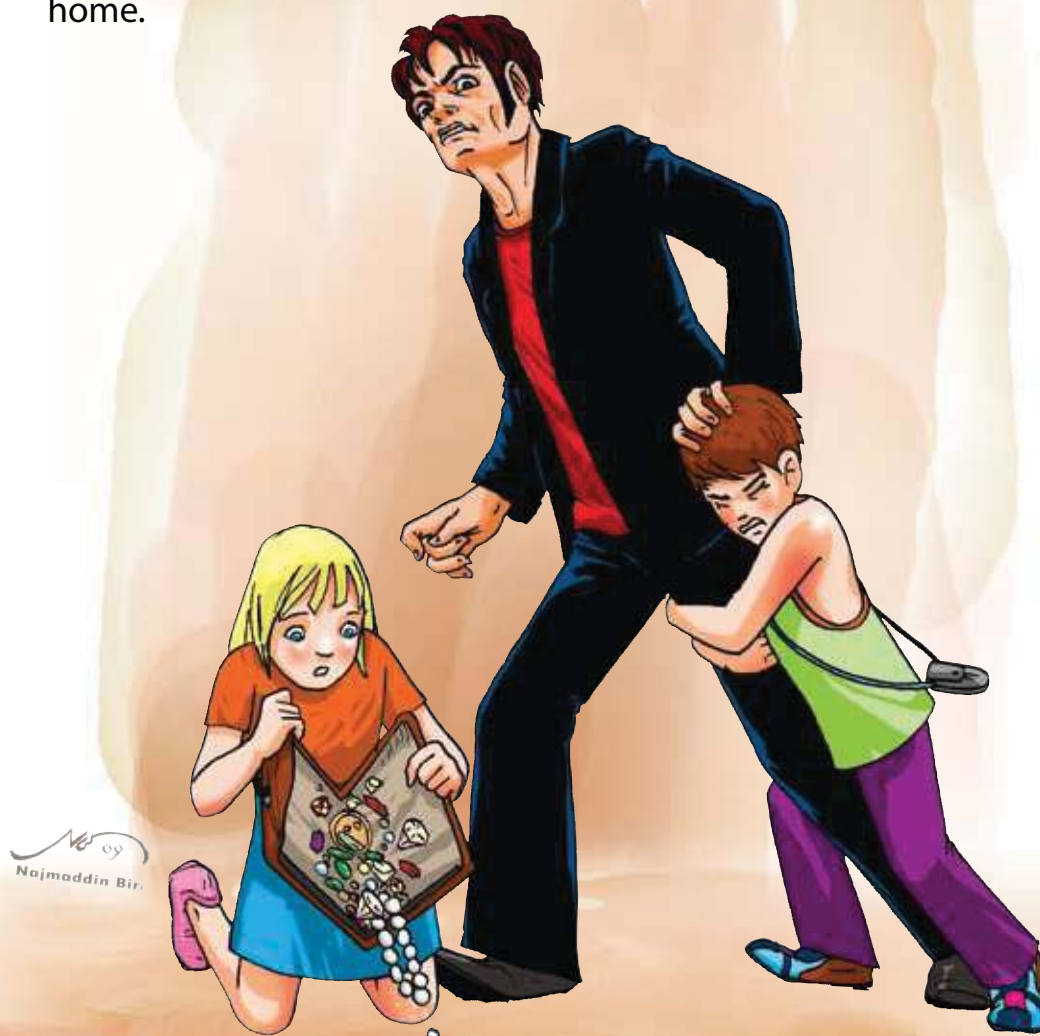

They set off in the cable car up the mountain. The skiers sensed that they were coming and began to fidget nervously, their skis knocking together like skittles hit by a bowling ball. In the crisp, still air every sound was magnified. Linda was really anxious. Her breathing coming in short, sharp gasps. Oh, it was so weird...to be suspended in mid-air. She clung on like grim death, her knuckles white with the stream of holding on to the strap hanging from the cable cars roof. Suddenly the car stopped...

Linda held on very tightly, hoping that she would not fall off. The cable car hung in mid-air. Linda was hoping that someone would come and rescue her and then she started screaming in for help but no-one could hear her. Suddenly she spotted a pylon. Her nose turning pink, her skin turning pale, her knuckle turning white and her hands turning slowly as cold as ice. It was a very cold winter. The cable car had broken down. She was very frightened and the only way out was to climb along the wire to get to the pylon. She was very afraid of heights and this did not help at all and she tried not to think about it. Her hands very frozen and as she got closer to the pylon,

she called and thirteen-year old Sam ran straight to her. Sam said "It looks like a...Sapphire!" Unexpectedly, the ice-cream van came round the corner. "Come on Julie" said Sam. Julie found it strange that an ice-cream could come into a secluded beach. The man in the ice-cream van had a suspicious look on his face. Nevertheless, Julie took out her purse from her pocket when suddenly they heard the sound of evil laughter behind them. They turned and saw a man dressed in black placing the shiny blue sapphire in rusty brown bag. "Run after him" screamed Sam and they both ran after the strange man. Finally they caught up with the man and Sam captured him. Julie took the brown bag and took out the blue sapphire and she also found a red ruby, a crystal and much more jewels. "They're Jewel thieves. Both of them" screamed Julie pointing at the strange man being held down by Sam and the man in the ice-cream van. Julie called the police from her mobile phone. Both men were arrested and the jewels were returned to their home at the National Museum.

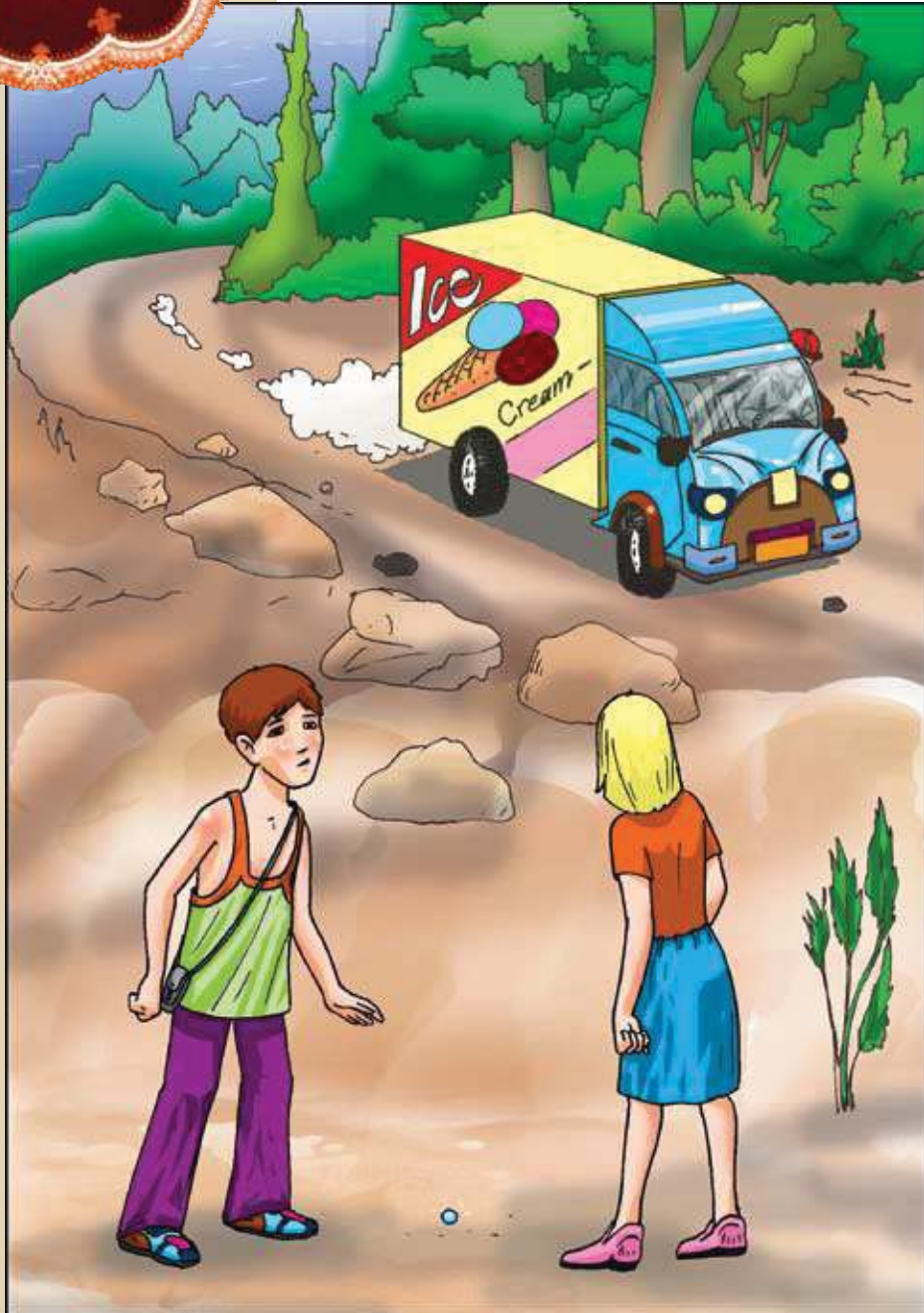
Sam looked at Julie and said with a smile on his face "We should be detectives and solve crimes." And both Sam and Julie burst into laughter as they headed home.

Nejmaddin Bir.

The Lost Sapphire

Sam and Julie clambered over the cliffs. The wind in their hair and their faces turned pink with excitement. They were enjoying their summer holidays on a small remote island, and they just couldn't wait to get to the little secluded beach below. Just then twelve-year old Julie stopped dead in her tracks. Something was glinting in the sand. She bent down to take a closer look. "Sam"

her calling after me. Her voice made the hairs in the back of my neck stand up. She was yelling at me to never enter her premises and I thought to myself that I would not go near her house as from then on I believed that it was, in fact, haunted.

The Twit's House

The jaggy nettles stung my ankles as I walked up the neglected, crumbling path. I knelt down to peer through the rusted, dull, brass keyhole as there were no windows. Inside the house I saw a dusty, old, empty wardrobe with dirty cobwebs inside. I looked up and saw a broken light on the ceiling. The bulb had smashed and was surrounded by cobwebs. I kept looking through the keyhole and I noticed that an old vas had smashed into pieces and bits of glass were scattered all over the dusty floor. There stood, at the side of the room, a dusty table. On it was a dirty table cloth and an old vas. In the vas were the crumbling remains of what used to be brightly coloured flowers. All of a sudden my heart began to thunder as I heard the raised voices of Mr. and Mrs. Twit.

I heard the crackling of the fire and the sounds of a running tap. I could hear the grating sounds of rats scraping and scattering in the corner of the room. Then the fire had burnt out and I could clearly smell the fresh smoke and I could also smell a raw chicken lying on the dusty table. I could also smell the dust on the old and rotting furniture. I could hear footsteps, smashes and crashes. Just then Mrs. Twit came into the room. Her pale face and her long and pointed nose made her look frightening and she smelt of rotting cabbages. An old man with a walking stick entered the room. He was frail yet he also looked frightening. It was now getting very dark outside and Mrs. Twit saw me spying on them. She hurriedly came to open the door but it was too late as I was already running towards the old and creaking gate. Then I heard

"What do you mean? What Gods?" said Rosie rather frightened.

And suddenly the volcano in front of them erupted and red hot lava came sliding down the mountain. Rosie's mouth fell open as she stared, in shock, at the volcano. She could hear someone calling her name in the distance but she was too shocked to move. She turned and saw Spartacus running at top speed and out of sight.

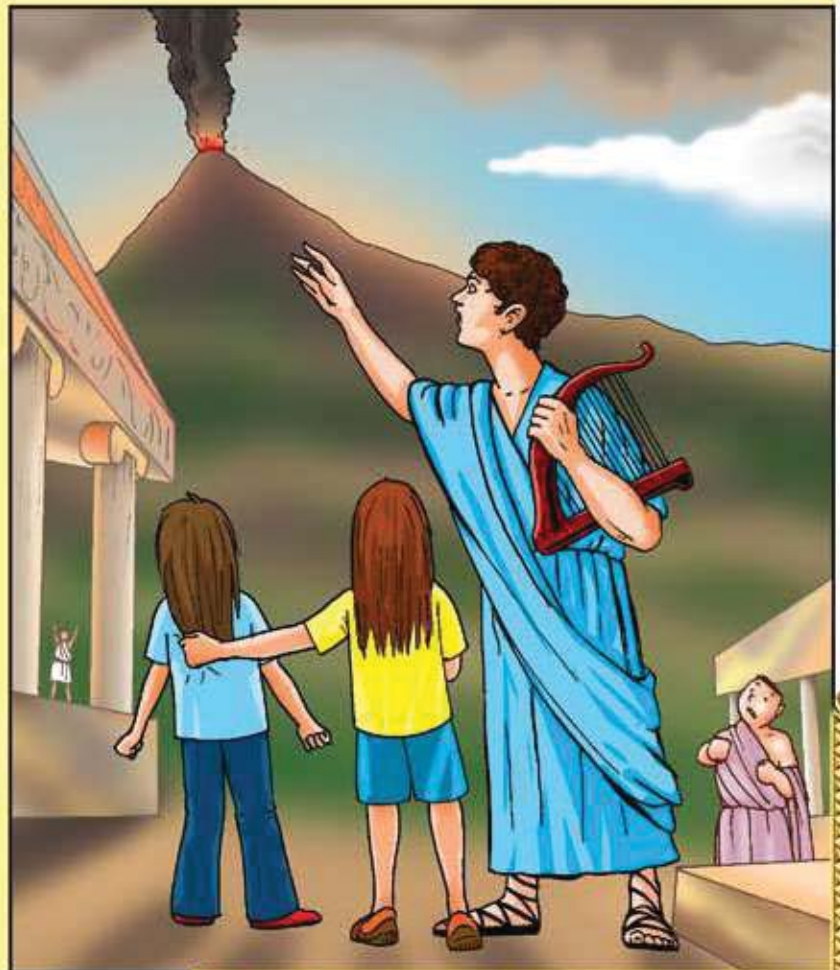
"ROSIE!" shouted Daisy. Rosie turned to where Daisy was standing and she, too, saw the bright light. They did not have to say anything as they knew instantly what it was. They looked at each other and they both ran towards the bright light. Suddenly they were lifted off their feet. They were surrounded by bright lights as they started to fall into the unknown. Falling...falling...

Rosie opened her eyes and she found herself in her attic with Daisy. She looked at Daisy and saw the expression on her face and she knew instantly that it was not a dream. They could not believe what had just happened. The light in the box was giving a faint, yet shimmering and hypnotising, glow. They quickly shut the box and locked it. Rosie placed the key in her pocket and said "Let's keep this between us. Let's keep it a secret, ok?"

Daisy nodded and stared at the box as if frightened of it. They decided that they would hide it in Rosie's room. Daisy helped Rosie carry the box to her room and they placed it under her bed. They then returned to the attic to pick up some boxes of old games, films and CDs. "Girls" shouted Rosie's dad. "Coming" replied Rosie. "What took you so

long?" asked Rosie's dad as they entered the garden carrying the boxes. "Nothing. It's

not like we went to Pompeii!" said Rosie. The girls both started to laugh as Rosie's dad shook his head and began to empty the boxes onto the table. Once they had stopped laughing, Rosie looked at Daisy and they smiled at each other and were both thinking of the mysterious box lying under Rosie's bed. They knew that it had opened up a whole new world for them to discover. This was just the beginning of their many adventures.

stood up quickly from the ground to look at each other. They felt very dizzy from all the spinning "Are you alright?" asked Daisy, looking frightened. "I'm fine, you?" Rosie. "I'm fine, too. Where are we?" said Daisy, looking at the surroundings for the first time. They both looked around. There were cartwheels trundling on cobblestones, markets selling fruits and vegetables. And mostly there were people wearing tunics, stolas and togas of various colours, they turned around, suddenly Daisy spotted a mountain which was not too far away. On the mountain she noticed, to her horror, what seemed to be a volcano.

"Rosie look over there" shouted Daisy pointing to mount Vesuvius, "Pompeii" Rosie said "we're in Pompeii".

She was speechless, her mouth dropped open but no words came out,

she looked like she was about to faint, Rosie knew they were in Pompeii because she learned about it at school. Rosie fell to her knees at the shock of finding out that she is in Pompeii. Just then a young boy carrying a lyre stopped and helped her to her feet; she got up and looked at the boy who was wearing a blue tunic. He had brown eyes and dark brown hair. The kind faced boy introduced himself. "I'm Spartacus and I'm the son of the greatest and most well-known blacksmith."

"I'm Rosie and this is Daisy" said Rosie pointing at Daisy.

"Where are you from and why are you dressed like that?" asked Spartacus looking suspiciously at the girls. Rosie and Daisy looked down at themselves. Rosie was wearing light blue denim shorts and a yellow T-shirt, whilst Daisy was wearing dark blue denim trousers with a light blue T-shirt.

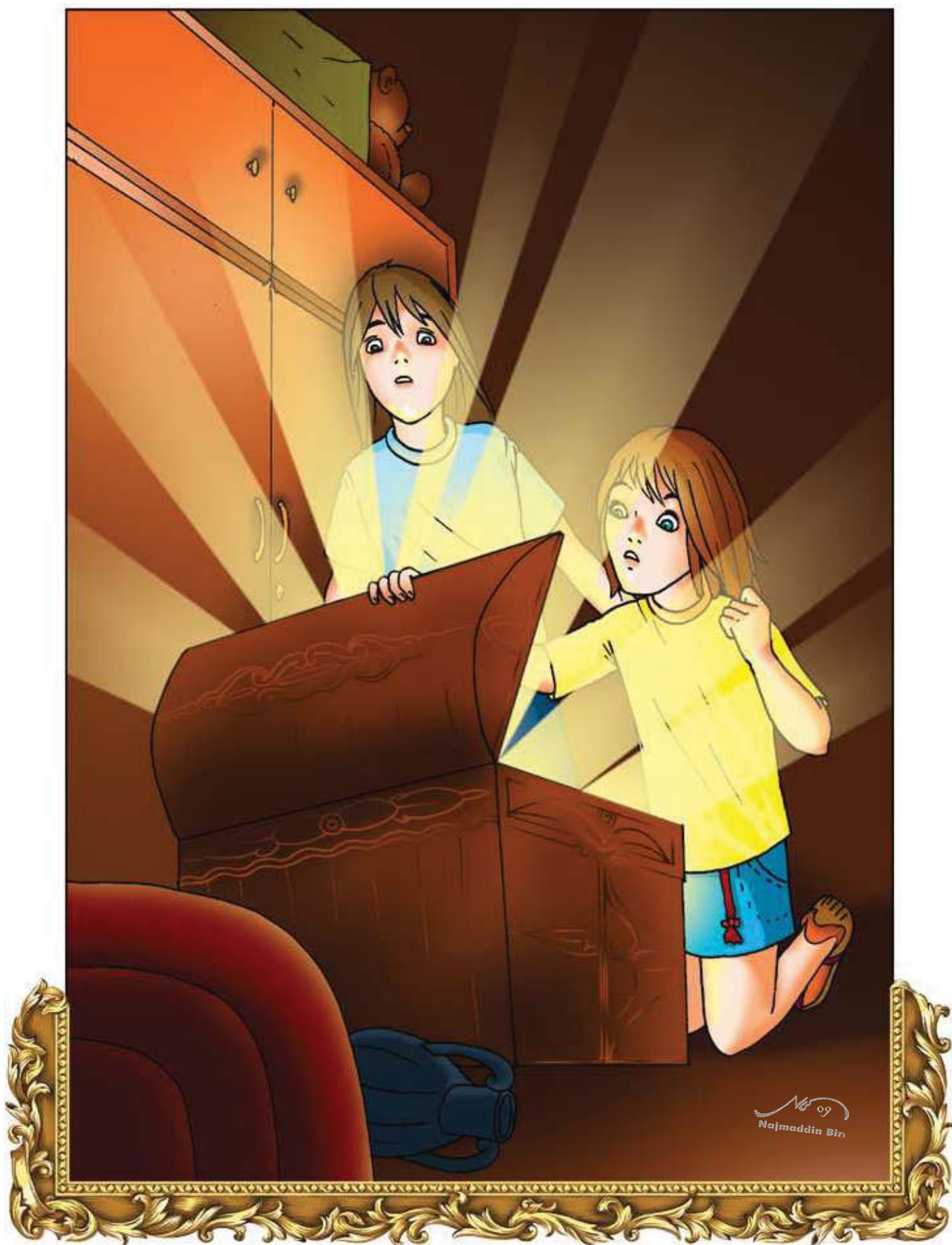
"What's wrong with our clothes?" asked Daisy defensively placing the hands on her hips.

"The people of Pompeii are not going to take too kindly the fact that you girl have stepped into their city looking like aliens" said Spartacus with an angry tone.

"We look like aliens? Why don't you take a look in the mirror!" shouted Daisy.

"How dare you....." began Spartacus but he was stopped as everything started to turn black. They looked up and saw that dark cloud began to fill up the skies. All around them people were packing up the markets and stalls, grabbing the children's hand and they were running indoors.

"The Gods are angry" said Spartacus still looking up into the sky.

A Trip to Pompeii

Rosie took the last of her old books off of her bookshelf. It was a sunny day and Rosie was helping her dad with the jumble sale that they were putting on in their garden. Rosie is a ten year old girl, she has green-blue eyes, long brown hair, and she lives in a grand white house in the countryside near a big loch with her parents.

"Okay", said Rosie's best friend Daisy, "Here's some of your old toys", and she handed the box to Rosie. Inside the box were a few Barbie dolls, a rag doll, stuffed toys, and a doll's house.

"Hey, do you remember when I got this?", said Rosie holding up the rag doll. It had blue eyes, blonde hair, and it was wearing a red dress.

"Let's take them out to the garden", said Daisy.

In the garden there was a little blue table under the shade of a beautiful apple tree. After they put the boxes on the table, they went upstairs to the attic. The stairs creaked as they made their way up the steps. They opened the attic door and started putting old costumes into boxes. Rosie's dad was already sorting out some paintings and frames.

"Dad, we're running out of boxes" said Rosie.

"Okay, then I'll go get some next door from Mr and Mrs Phillips" he replied.

BANG! The door flew shut. Rosie could still hear her dad's footsteps as he was walking down the creaky stairs. Just then Rosie spotted a bright yellow light behind some board games and an old and torn sofa. "Come and help me Daisy" said Rosie, pulling back the old sofa.

They found a big box. It was brown and it had pretty golden latches, but it felt very rough. On the box there was a dusty gold key. Rosie reached for the key but Daisy stopped her.

"Don't". Cried Daisy "who knows what might be in there".

"We've got to find out!" cried Rosie eagerly.

She picked up the key, which was surprisingly heavy, and placed it into the keyhole.

Rosie turned the key with a click, she struggled to open the heavy wooden lid, "wow this is heavy!" cried Rosie. Finally she managed to open the lid but it turned out that there was nothing inside the Box.

Rosie looked at Daisy with her eyebrows raised, "See, what harm did that do? I told you..." But before she could finish her sentence, there was a bright yellow light, brighter than before. "Argh!" cried the girls. And before they could do anything else, they were being sucked into the box like a vacuum cleaner. They were falling and falling into the box. All around them they could see nothing but bright lights. And a split second later the spinning and the lights stopped and they fell onto a dusty, and surprisingly warm, ground. They

About The Author

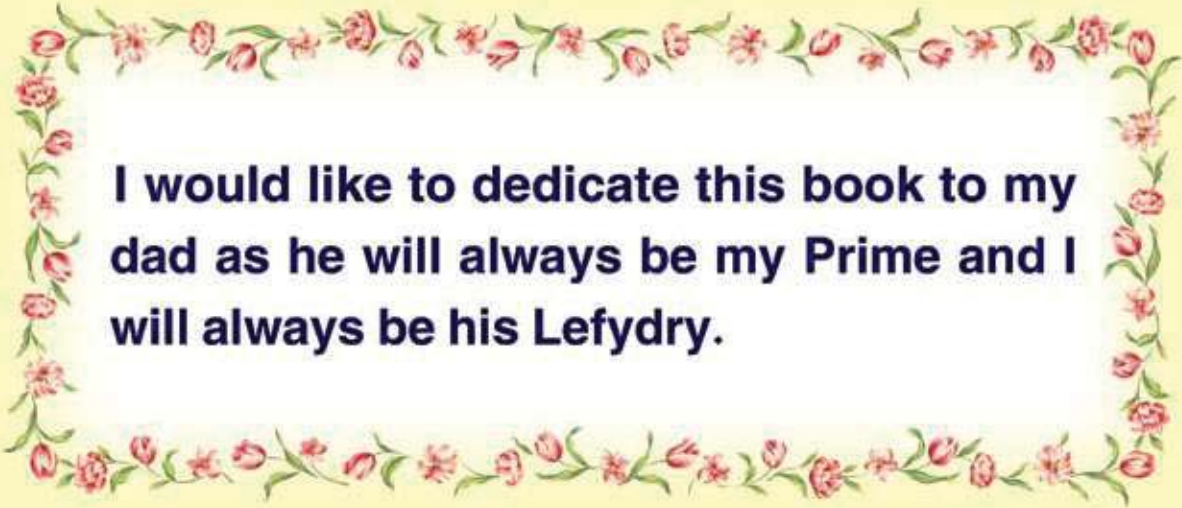
My name is Ahwa.B.Ahmed and I am ten years old. I was born on 6th July 1998 in Kurdistan. My favourite thing in the whole wide world is books. I love to read books and write books and that is why when I grow up I want to be a successful author just like my dad. Some of my favourite things are Doctor Who, mystery books, the colour purple and also kebabs. I like to read, write stories, dance and go on the computer. I started writing stories at the age of 6, my first story was about animals having to run away from a big fire. My favourite books are 'The Mystery of the Strange Messages' by Enid Blyton, 'Nightmare Academy' by Dean Lorey, 'Candyfloss' by Jacqueline Wilson and 'House of Ghosts' by Ann Turnbull.

I would like to take this opportunity to thank my dad for publishing my book. I would also like to say a big thank you to my big sister Nooa who has helped me tremendously with this book.

Contents

1	A Trip to Pompeii	4
2	The Twit's House	8
3	The Lost Sapphire	10
4	The Cable Car	12
5	There is a Lion in my Bedroom	14
6	What the Wolf Saw	16
7	The Elf Woods	18
8	The Spider	20

**I would like to dedicate this book to my
dad as he will always be my Prime and I
will always be his Lefydry.**

**What The Wolf Saw
And Other Short Stories**

By: Ahwa A. Habeeb

Illustrations by: Najmaddin Biri

First Edition, 2009

Printed by: Aras Publishers

**Aras Publishers, Gulan Street, Erbil
Kurdistan Region, Iraq**

What The Wolf Saw

And Other Short Stories

By
Ahwa A. Habeeb

Illustrations by:
Najmadin Biri

